

DÜŞLER KRALLIĞI

E-ROMAN
Fantastik/Kurgu

Yazar:
UĞUR ARSLAN

CONTENT
STRATEGIST

DÜŞLER KRALLIĞI

KURGU ROMAN

"Senta, ismini savaşçının 5 ilkesinden alan bir tanrıydı. Sehyon, yani sevgi. Eritmit, yani erdem. Nefter, yani neferlik. Taykon, yani tevazu. Azoz, yani azizlik. Bu savaşçılar sevginin gücünü bilir, erdemin bir kılıç olduğunu bilir, neferliği bir var oluş kabul eder, tevazuyu sevgiye yaklaşmak için bir araç olarak kullanırlardı. "

YAZAR: UĞUR ARSLAN

PERA KRALLIĞI:

Bilinmeyen bir zamanda, evrenin derinliklerinde Lumor adında biz gezegen vardı. 2 uyduya sahip bu gezegenin kuzey yarım küresinde insanlarla birlikte, ara form canavarlar ve masalsı yaratıklar yaşırdı. Kendi yarattıkları dinlere inanan bu insanlar, var oluşlarından beri karşılaştıkları bu diğer türleri yabancı görmezler, onları doğanın bir parçası gibi kabul ederlerdi. Lumor Gezegeni'nin kuzey yarım küresindeki krallıklardan biri de Pera Krallığı'ydı.

Pera Krallığı, Tark Dağları'nın yamacına kurulmuştu. Toprakları oldukça verimliydi. Tüm krallık, geçimini hayvancılık ve tarımla sağlardı. Adil diyebileceğimiz bir sistem içerisinde, barış içinde yaşarlardı. Komşu krallıklar da vardı. Örneğin; Senta Krallığı. Tark Dağları'na oldukça yakın bir bölgedeydi. Hemen batısında bulunan Savaş Gölü, iki krallığı birbirinden ayırmaya yetiyordu. Savaş Gölü'nün batısında ise tam bir cehennem vardı. Zorlu, Siberya Dağları!

Bu dağları zorlu kılan şey, sadece coğrafi özellikleri ya da kendine has doğası değil, içerisinde yaşayan ara form yaratıklardı. Örneğin 2 Başlı Dev Misis! Ya da Kurt Adam Teodon! Kötü Cadı Agota! Hepsi de Zorlu Siberya Dağları'nın acımasız şartlarının içinde yaşamını sürdürebilen kötü yaratıklardı.

Senta Krallığı'nın batısında ise Tamir Ovası bulunuyordu. Bu bölge, geniş düzlüklere sahipti. Sentililer, askeri bir kavimdi. Onlar da tıpkı Peralılar gibi, geçimlerini yine tarımdan ve hayvancılıktan sağlardı. Bundan başka eğer bir çağrı gelirse ve yaşlılar heyeti de kabul ederlerse, başka kavimlere, köylülere savaş eğitimleri verirlerdi.

Tamir Ovası'nın batısında ise Kötü Kral Layon'un uyuduğu Karanlık Orman bulunuyordu. Bu ormanın derinliklerindeyse, sonsuz uykuya mahkûm edilmiş olan Kötü Kral Layon'un mezarı vardı. Bu mezar; kuru, yaşlı, kocaman bir ağacın gövdesinin oyduğunda saklıydı.

Tüm bu coğrafyanın güneyindeyse, en yüksek dağların uzandığı KANT Dağları vardı. Bu dağlarda yaşayan tek kişiye Yaşlı Bilge Sies'ti. Bilge Sies, bu dağların eteklerinde görülür ve dağ doruğundaki mağarasında yaşırdı... Çerabil Mağarası! Çerabil Mağarası'nın içinde, gizli ve kutsal olduğu söylenen bir kitap vardı. Tüm sırların yazılı olduğu gizli bir kitap... Bu kitabı sadece seçilmiş, bilge kişiler okuyabilirdi ve öğretilerini tamamladıktan sonra da bu kitap hakkında konuşmaları yasaktı. Kitabın adı *ORORO*'ydu.

Pera Krallığı'nın en genç üyelerinden olan Peter de, bu seçilmiş kişilerden biriydi. Henüz haberi olmasa da...

Kuzey yarım kürenin en güneyindeyse tam bir masallar krallığı bulunuyordu, her ne kadar da adı öyle olmasa da... Düşler Krallığı... Bu krallık; salt mutluluğun, iyiliğin, sevginin ve neşenin krallığı gibiydi...

Pera Krallığı'nın Kuga isimli köyünde yaşıyordu Peter. Babasını daha henüz doğmadan kaybetmişti. Kuga Köyü'nün Yaşlıları, oldukça geri kafalı insanlardı. Sanata değer vermezlerdi. Peter'in babası da, gizli gizli resim yapan bir sanat aşığıydı. Köyün yaşlıları bunu fark ettiklerinde, Peter'in babasını Savaş Gölü'ne, kendi geleneklerinde bulunan bir ayinle sürgün ettiler. Zavallı ressam *Higip*, henüz daha sabah olmadan, soğuktan donarak ölmüştü...

O doğduğu gece, Peter'in annesi hiç uyuyamamıştı. Tam 9 aylık hamileydi ve sancıları da sıklaşmıştı. Sancılar şiddetlenince hemen köyün ebesi Nina'ya haber saldılar. Nina, Peter'in doğumunu başarıyla gerçekleştirmişti. Peter'in annesi Sofi, çok şiddetli bir gece geçirmişti ve zayıf düşen bedeni, onu uzun bir uykuya göndermişti. Ertesi sabah, ruhu bu dünyadan ayrılacaktı. Kadersiz Peter, artık hem babasız hem de annesiz kalmıştı.

Ebe Nina, Peter'i sabah olana dek baktı. Şafak sökerken, annesinin ölümünü izlediğinde Peter de sessizce uyuyordu, her şeyden habersizce... Ebe Nina, bir marangoz olan kocası Tandini'ye bu bebeği bakmak ve büyütme istediğini söyledi. O'nu tek başına bırakamazlardı.

"Bu bebeği böyle kimsesiz bırakamayız Tandini..."

"Bilmiyorum, bu sorumluluğu alabilecek miyiz?"

"Yıllardır istediğimiz hep buydu zaten. Bu bize Senta'nın bir lütfu olmalı. Zavallı bebek, babasını da kaybetmişti... Çok yazık."

"Bebeği bakmak değil düşündüğüm. Büyüdüğünde O'na bunu nasıl anlatacağız. Beni düşündüren bu..."

Tandini, başta biraz tereddüt etmiş olsa da, ortada pek seçenek yoktu. O'nu kendi çocukları gibi büyütebilirlerdi. Zaten kendi çocukları yoktu. Bu çocuk, onların hayatına yeni bir anlam, yepyeni güzellikler getirecekti.

Ve yıllar, yılları kovaladı. Peter büyüdü. Tam 20 yaşına gelmişti. Oldukça içine kapanık bir çocukluk dönemi geçirmişti. Bildiği en iyi şey de balık tutmaktı. Bunu kendi kendine öğrenmişti.

Dere kenarlarında fındık dalından yaptığı küçük bir olta ile balık tutardı. Tuttuğu tüm balıkları yine özgürlüklerine geri bırakırdı. Bir sopanın ucuna bağladığı misinasıyla yaptığı bu oltanın, kendine has teknikleri vardı.

Ucuna küçük bir kanca da bağlardı. Dere kenarlarındaki taşların altında küçük dere böcekleri olurdu. Her taşın altından en az bir tane çıkardı bu böceklerden. Kimileri daha iriydi ve iri yem demek, daha çabuk av yakalayabilmek demekti.

Bu küçük böcekler karmaşık yaratıklar değillerdi. Oval bir göbekleri ve incecik ayakları vardı. Göbeğinden kancayı geçirdiğinizde, balık yakalamak için artık her şey hazır demekti. Olta dereye ya da göle bırakıldığında bu kurnaz balıklarla baş etmenin en iyi yolu ise çabukluktu. Peter, sudan, gözlerini asla ayırmamalıydı. Mutlaka çoğu balık birkaç kez yemi çekmeye

çalışırdı. İşte tam o anda, suyun üzerindeki titremeyi gördüğünde oltayı da hızla çekmeliydi. Bu teknik basit görünse de, oldukça etkiliydi ve öğrenmesi de uzun zaman almıştı.

KANT DAĞLARI VE ÇERABİL MAĞARASI:

Kant Dağları'nın en büyük özelliği, yüksek dağ sıralarından oluşmasıydı. Eğer hayvan avlamaksa niyetiniz, bulabileceğiniz en büyük ayılar, en çok çeşitte geyik türü, ceylanlar ve daha niceleri bu dağlarda yaşırdı.

Engabeli arazinin arkalarında daha alçak, gizli ve saklanmış bir cennet yatardı sanki. Ancak, dağların dorukları, kimsenin aşamayacağı kadar yüksek, karlı ve rüzgârlıydı. Kant Dağları'nın dorukları her zaman fırtınalıydı. Bir insan bu tipiyeye ve dondurucu soğuğa bir gün bile dayanamazdı.

Yaşlı Bilge Sies, hariç...

Bilge Sies, dağın doruğuna çıkabilmek için on yıllarca harita geliştirdi. En kuytu, fırtınanın en sakini olduğu yamaçları ve kayalıkları belirledi. Gizli geçitler, mağaralar buldu. Tüm bu gizliliğin mimarı, sadece doğa anaydı.

Geliştirdiği haritalardan sadece kendisinin bildiği işaretler yaptı. Uzun mızraklar, mermer basamaklar, doğru yönü gösteren kemik parçaları, yıldızları işaret eden ağaçlar bile dikti. Bu yoldan ilerlerseniz ve yeterince dayanıklıysanız Kant Dağları'nın doruklarına ulaşabilirdiniz.

Bu dağın tepesinde derin Çerabil Mağarası vardı. İşte bu mağara, Bilge Sies'in yaşadığı yerdi. Dar kapısından içeri girildiğinde derinliğine genişlerdi. Sağ ve sol yanlara açılan birkaç odacık daha vardı.

Bilge Sies, geceleri ateş yakarak ısınırdı ve ateşin dumanını emen küçük havalandırmalar da inşa etmişti.

Duvarlarda kendi çizimlerinden oluşan deri üzerine boyama resimler, figürler ve soyut çizimler bulunuyordu. Sadece ekmek ve suyla beslenirdi. Boş zamanlarında dağın eteklerine inmeyi sever, hayvanları inceler, not alır ve bulduklarını kitaplaştırırdı.

Mağarasının bir odası, yarısına kadar bu bilim kitaplarıyla doluydu. Hayvanların yumurtlama dönemlerini not alır ve kuşların göçlerini takip ederdi.

Kendisine efendisi tarafından miras bırakılmış bir kitabı çok iyi korurdu. Tüm sırların içerisinde bulunduğu rivayet edilen kitabın adı *ORORO*'ydü. Bu kitabı yalnızca seçilmiş kişiler okuyabilir ya da anlayabilirlerdi. O'nu tüm diğer kitaplardan ayrı tutardı. Hatta O kitap için

ahşap ve camdan bir korunak bile yapmıştı. Cam bölmenin altındaki gizli kitap, böylece tozdan ve dumandan korunurdu. Sies, bu korunağın üzerini her gün temizlerdi.

Sies, Pera Krallığı'na, Senta Krallığı'na ya da diğer bölgelere pek uğramazdı. Zaten insanların çoğu, O'nun kendini bilge zanneden bir deli olduğunu düşünürlerdi. Yalnızca Senta'nın yaşlılar heyetinden birkaç kişi O'na içten içe destek verir ve saygı duyarlardı.

Fakat bunu da açıkça yapmaz gizlerlerdi. Çünkü öyle yapmadıklarında, kendi zümreleri tarafından dışlanacaklarını biliyorlardı...

Sies, Zorlu Siberya Dağları'nı, orada yaşayan yaratıkları bilirdi. Hem ustasından aldığı eğitim, hem de birebir yaşadıklarıyla... Bu deneyimlerini de kitaplaştırmıştı. Ama artık gün geçtikçe yaşlanıyordu. Tıpkı kendisinin de bir zamanlar olduğu gibi, yeni bir çırağa ihtiyacı vardı. Ama kim?

Kimi zaman gözlerini uzaklara dalıp düşünürdü:

“Efendimi kaybettikten sonra, bilgeliğin gerektirdiği her şeyi yaptım. Bu yalnızlık beni öldürecek bir gün. Ah, acaba bir çırak bulabilecek miyim ben de? Belki de hayır... Her şeyin sonu; benim de, bilgeliğin de...”

Bir kadın nasıl ki doğum sancıları çekiyorsa, Bilge Sies de o tür zihin sancıları çekerdi. Bir kadın nasıl ki doğuruyorsa, Sies de o şekilde bilgi doğururdu. Kimseyle konuşmaz, görüşmez, sadece bilgi üretti ve yazardı. Kimselerin gitmeye cesaret edemediği Kant Dağları'nın tepesine tırmanmış ve *ORORO*'nun saklı bulunduğu Çerabil Mağarası'nı kendisine bir tapınak olarak belirlemişti.

Ateş yakar, gölgeleri izler ve gölgelerden bile bilgi ve bilgelik üretebilirdi. Kocaman bir kafası vardı ve sürekli baş ağrısı çekiyordu. Bu ağrılardan nasıl kurtulacağını da bulamıyordu, bir bilge olsa bile, onun da bilmedikleri vardı...

Zorlu Siberya Dağları'nı da bilgelikle fethetmiş ve O'nu en kuytu köşelerine dek keşfetmişti. Vakit buldukça, ateşin başına oturur, haritalar çizerdi ve unutmamak için tekrar tekrar okurdu. Bazı gecelerde, yorgunluktan uyuya kalır, sönen ateşle birlikte gelen soğukla uyanırdı. Ateşi tekrar yakar ve kendini doğanın bitmeyen sırlarını keşfetmek üzere yollara koyulurdu.

Zorlu Siberya Dağları'na kimseler gitmezdi. Çünkü en kötücül ve tehlikeli yaratıklar, ara form canlılar bu dağlarda yaşardı. Kurt Adam Teodon, 2 Başlı Dev Misis ve Kötü Cadı Agota... Bunlar sadece bilinenlerdi. Kim bilir, bilinmeyen başka hangi yaratıklar vardı bu ıssız bölgelerde? Şimdilik, keşfedilmeyi bekliyorlardı...

Bilge Sies, çırağının kim olacağını bilmiyordu. O'nu bulmak için Kant Dağları'nın çıkış noktalarına, belirlediği yerlere okunması zor metinler bırakırdı. Bu metinlerden kimileri

felsefe, kimisi doğa bilimlerini içeriyordu. Erdemleri anlatan metinler de vardı içlerinde. Kimi metinler, geçmiş zamanın hikâyeleri ve çıkartılması gereken derslerle doluydu.

Sıradan bir insan bu yazıları fırlatır atardı, ya da belki yakmak için kullanırdı. Sadece özel kişiler, seçilmiş kişiler bu metinleri sonuna dek merak içerisinde okuyabilirlerdi.

Kimisini bir patikanın üzerine bırakırdı, kimilerini ağaçların dallarına asardı. Hatta bir şişenin içerisinde Savaş Gölü'ne bıraktığı bir metin bile olmuştu...

SAVAŞÇI SENTA KRALLIĞI VE DİYONOS:

Senta Krallığı'nda evrenin haz ve nimetlerinden elini eteğini çekmiş, savaşçı bilgiler yaşarlardı. Aralarında gençler ve çocuklar da bulunurdu. Bu topraklarda bir bilge olmak için yaştın hiçbir önemi yoktu. Her öğretiyi ve sırrı, tamamen pratikte olmasa da teoride yeni nesillere mutlaka aktarırlardı.

Her gün tüm kabile güneş batarken “*Derin Çakrak*” dedikleri bir tür meditasyon yapar ve ruhlarındaki barışa kulak kesilirlerdi. Savaş tekniklerindeki güçlerini, içlerinde buldukları bu barıştan alırlardı. Bu meditasyon sırasında, astreal yolculuk yapanların olduğu bile söylenirdi; ama bu konuda kesin bir bilgi yoktu henüz. Ne de bir kanıt...

Krallığın girişinde, kocaman, neredeyse yarım bir dağ büyüklüğünde dev bir heykel görürdünüz. Bu heykel, Senta Krallığı'nın tanrısı *Senta*'nın heykelidir.

Senta, ismini savaşçının 5 ilkesinden alan bir tanrıydı. *Sehoyon*, yani sevgi. *Eritmit*, yani erdem. *Nefter*, yani neferlik. *Taykon*, yani tevazu. *Azoz*, yani azizlik. Bu savaşçılar sevginin gücünü bilir, erdemin bir kılıç olduğunu bilir, neferliği bir var oluş kabul eder, tevazuyu sevgiye yaklaşmak için bir araç olarak kullanırlardı.

Tüm bu ilkelere uyan savaşçı, artık azizlik mertebesine yükselirdi ve aziz olmak, tüm ilkeleri bütünleyen son ilkeydi denebilirdi de... O yüzden de *Tanrı Senta*, hepsinden önce bir tür soyut azizdi, azizliğin temsilcisiydi. Bir anlayıştı.

Sevgi, iyilik ve erdeme bu kadar yakın olan bu aziz insanlar, konu savaşa geldiğinde gerçekten de korkulması gereken birer nefere dönüşürlerdi. Savaş, onlar için bir sanattı ve bu sanatın tüm inceliklerini bilirlerdi.

Her gün düzenli spor yapmak onlar için yemek içmek kadar doğal ve gerekliydi. Böylece fiziksel bütünlüklerini korurlardı. Krallığın keskin kuralları yerine, keskin erdemleri ve değerleri vardı. Bu yüzden, insanlar hem özgürce; tıpkı birer birey gibi hayatlarını devam ettirebilir, hem de barış ve kardeşlik içerisinde yaşayabilirlerdi.

Kavganın krallık içerisinde görülmemesinin nedeni, dürüstlükten  a mamalarıydı. En olası anlarda bile yaşlılara danışılırdı ve bilgelere oluşan bu yaşlılar iki tarafı da memnun edecek bir sonuca mutlaka varırlardı.

İyilikle dolu bu insanlar herhangi bir hak kavgasında, kendi haklarından vazge ebilece  kadar tok g zl yd ler.       onlar bu dünyaya, savaşmak için geldiklerine inanırlardı. Ortada somut ve gerçek bir savaş olmasa bile, insanın kendi içerisinde taşıdığı k t l    bir düşman olarak görür, her günlerini bu düşmana karşı galip gelerek ya arlardı.

Diyonos, Senta Krallığı'nın okçu gen lerindendi. Annesiz ve babasız b y m  t . Daima sevgiye a  bir  ocuk olarak büyüdü. En önemli sanatı, ok luktu. Bu sanatı, Senta Krallığı'nın en iyi ok ularından   renmi ti. Havaya fırlatılan k      bir ta ı bile gözlerini kırpmadan vurabilirdi!

Diyonos'la Peter'in kar ıla ması, Savaş Gölü'nün kenarında ikisinin de y r y  e çıktığı bir ak amda gerçekleşti. Peter, güneşin batı ını izliyor, hiç göremediği annesini hayal ediyor, özlüyordu. Belki annesi ya asaydı, hayatında yepyeni anlamlar yaratabilece  gücü de kendinde bulabilecekti. Ama annesizlik, onun içinde kocaman bir bo luktu. Ne onu içerisinden s k p atabiliyordu, ne de bu bo lu u doldurabiliyordu...

Bu yüzden bir amacın peşinde ko ması gerekiyor gibi hissediyordu. Bir amaç, zamanı geldiğinde O'nu  a ıracaktı. Sadece sabırlı olması ve beklemesi gerekiyordu. Tıpkı böyle hissediyordu...

Diyonos da, o ak am, savaş ustalarından izin almış ve öylesine y r y  e çıkmıştı. Savaş Gölü'nün etrafındaki huzuru ve sessizliği o da severdi. Bin bir çeşit ku  sesi, reng renk kelebeklerin dansları, ağaçların ve ye ilin hiç görülmeyen tonları... Hepsini büyüleyiciydi.

Diyonos, su kenarına yakla tı ında, birden suda seken ta lar fark etti. Ta ın nereden geldiğini keşfetmeye çalışırken Peter'i gördü. Peter, O'nun gelişini henüz fark etmemişti.

Diyonos, herkesle konuşmaz, sohbet etmezdi. Birlikte zaman geçirdiği insanları çok iyi seçerdi.       içindeki huzurun bozulmasını istemezdi. Kendi iç dünyasında mutlu ve huzurlu ya ıyordu. Aklındaki tek şey de okçuluk sanatını daha iyiye nasıl geli tirebilece iydi.

Peter, Savaş Gölü'ne sektirmek için bir ta  daha fırlattı ında, taşın y n de i tirdi ini gördü. Bir ok, sektirdi i ta ı vurmı tı.  a kınlıktan ağzı açık kalmıştı. İlk önce neler olduğunu anlayamadı.

Ba ını  evirdi inde Diyonos'u gördü. Diyonos, hiç kımıldamadan Peter'e doğru bakıyor, hafifçe gülümsüyordu, hiçbir şey de söylemedi. Peter, O'nu dikkatlice süzdükten sonra, kendi ya larındaki bu yabancıya bir merhaba diyebilece ini düşündü. Herhangi düşmanca bir tavır da sezmemi , hissetmemi ti:

“Merhaba, o taşı nasıl vurabildiğini merak ediyorum doğrusu. Çok iyi bir okçu olmalısın, ya da sadece rastlantıydı.”

Diyonos: “Merhaba.”, diyerek karşılık verdi; ama tavrını hiç bozmadı. Yine yüzündeki kendinden emin, yarı alaycı gülümsemeyle:

“Bir rastlantı olduğunu düşünüyorsan tekrar deneyebiliriz. Taşı nasıl attığını görürsem, onu gözlerim kapalı bile vurabilirim. Yeter ki nasıl fırlattığını görebileyim.”

Peter: “Saçmalıyorsun. Bu imkânsız! Ama pekâlâ, madem öyle diyorsun. Deneyelim öyleyse.”, diyerek yerden küçük bir taş seçti. Taşların ince ve yassı bir formda olması önemliydi. Bir taş yayvan bir diske ne kadar çok benzerse, bir o kadar daha uzağa gidebilirdi.

Taşı olanca gücüyle fırlattı Peter!

Taş o kadar iyi seçilmiş ve o kadar kuvvetli atılmıştı ki, birkaç sekmeden sonra, bu sekişlerin uzunca bir süre devam edeceği açıktı. Diyonos, gözlerini kapattı ve okunu hiç tereddüt etmeden yayına gerip, fırlattı.

Taşı, vurmuştu!

Peter yine şaşkındı ve gözlerine inanamamıştı. Bir taş daha aldı yerden ve onu da fırlattı. Diyonos, yine vurdu. Peter, Diyonos’a doğru bakıyordu:

“Bunu nasıl yapıyorsun? Nereden öğrendin? Ama bunu başarmak çok zor! Nesin sen bir okçu mu?”

“Evet. Adım Diyonos! Bir okçuyum. Senta Krallığı’ndanım ben. Hepimiz savaş sanatının belli dallarında eğitimler alırız. Gücümüzü barıştan alıyor olsak da, savaş tekniklerini hepimiz teorik olarak çok iyi biliriz. Neyse ki savaşın değil, barışın savaşçılarıyız ve bu teknikleri pratiğe dökmemize de gerek kalmıyor.”

“Eğer Senta Krallığı’ndan geliyorsan, burada ne işin var?”, Diyonos, bu sorudan pek hoşlanmamış görünüyordu.

“Neyse, gitmem gerekiyor, ustalarım beni merak edebilirler. Senin adın ne peki?”

“Benim Adım Peter, Pera Krallığı’nda yaşıyorum. Kuga Köyü’nde...”

“Bu adı duymuştum. Haa, Kuga evet. Ustalarım tarihi ve eski savaşları anlatırken duymuştum. Bu isimden de bahsetmişlerdi. Çok cahil bir halkınız var sizin. Neyse, memnun oldum Peter, belki tekrar görüşebiliriz. Hoşça kal!” ,dedi ve arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı.

Peter: “Dur bir dakika, hep gelir misin buralara? Ben bir marangozun yanında çalışıyorum ve çalışmak gerçekten çok sıkıcı olabiliyor bazen. Tahtadan heykeller yapmak dışında tabii... Yarın akşam da gelecek misin? Bana okçuluğu öğretemez misin?”

Diyonos:

“Ne? Ne diyorsun sen?” diyerek kocaman bir kahkaha patlattı. “Bir marangoz çırağı asla iyi bir okçu olamaz.”, diye de ekledi ve gülerek yoluna devam etti.

Peter üzülmüştü duyduklarına, hırslanmıştı da. Arkasından bağırdı: “Sen öyle san! Görüşeceğiz!” Diyonos arkasına bir kez daha baktı, Peter’e gülümseyip başını alaycı bir şekilde salladı.

“Yarın akşam gelirim!” diye bağırdı hafifçe... Gökyüzüne kuvvetli bir ok fırlattı ve yoluna devam etti...

Belki ertesi akşam tekrar karşılaşsınlar, arkadaş olabilirlerdi. Zaman ve kader, oyununu nasıl oynarsa, yazgı nasıl çizilmişse... Evrenin kitabı zaman, yine haklı çıkacak ve bize salt gerçeği gösterecekti...

Prenses Avon:

Bilge Sies’in yaşadığı Kant Dağları’nın arka eteklerinde, Düşlerin Krallığı kuruluydu. Bu Krallığa kimse adımını atmaz; buranın canlılarını komik, gerçeklerden kopmuş, boş işlerle uğraşan deliler olarak görürlerdi.

Belden aşağısı aslan, üstü insan, farklı formda canlılar, konuşabilen kuşlar, dans eden küçük kaya parçaları. Aklınıza gelemeyecek türlü türlü ilginçlikler yaşardı bu krallıkta. Kendinizi, bir masalın içerisinde gibi bulurdunuz. Müzik ustası kurbağalar bile vardı ve bir orkestra kurmuşlardı.

Başlarında *Çirkin Kere* dedikleri bir orkestra şefi kurbağa vardı. Çirkin Kere bu adı, çirkin suratından almıştı. Yetenekliydi, bir orkestraya liderlik edebilecek yeteneğe, bilgi birikimine sahipti. Kafası çok iyi çalışırdı ve iyi bir matematikçiydi de. Ama gel gör ki, bir o kadar da çirkindi. Yine de, diğer kurbağalar ona saygı duyarlardı. Kimi zaman, orkestradaki üyelere çıkışırdı:

“Ne yapıyorsunuz siz? Söyler misiniz? Müzik bu müzik! Sen, oradaki! Arkadaşının flütünü çekiştirmeyi bırak! Tekrar baştan alıyoruz, unutmayın bizi dinleyen birileri mutlaka vardır. Daha mükemmel olmalıyız. Haydi, şimdi!”

Bu krallığı komik, gereksiz ya da sıkıcı bulmayan sadece iki kişi vardı. Yalnızlıktan deli gibi sıkılan Peter ve *İyiliğin, Güzelliğin* temsili, Senta Prensesi masum Avon...

Avon, Senta Krallığı’nın prensesiydi. Henüz daha 20’li yaşlarında ve çok gençti. Krallığın tüm savaşçı erkekleri O’na saygı gösterirlerdi. Bu krallığın bir kralı ya da kraliçesi yoktu. Prenses unvanını O, kendi halkından; iyiliğinden ve güzelliğinden almıştı. Yönetimde, yaşlılardan

oluşan bir heyet vardı. Onlar da kararlarında, gücü değil; erdemi ve adaleti kullanırlardı ve tabi ki bilgiyi de. İdeal bir toplumdu *Senta*. Onları bir krallık yapan, birliktelikleriydi.

Prenses Avon, çok güzel bir kadındı. *Senta*’nın topraklarında, dolaşmaya çıkıp, eflatun renkte fırfırlı eteğiyle yeşilliklerin üzerinde dans ederken, sanki eteği bile ona imrenir, güzelliğinin emrine girerdi. Öylece dans eder, tüm doğaya umut aşılar gibiydi.

Saçları altın sarısıydı. Gözleri okyanus mavisiydi. Dudakları, taze bir yaprağın damarları gibi diriye. Yeryüzünün tüm erkekleri, bu damarlardan aşk içmek isterlerdi. *İyilik ve Güzellik*, tüm evrende olduğu gibi *Lumor Gezegeni*’nde de asıl gerçek güç ve keşfedilmeyi bekleyen hazineydi. Özellikle de *Pera*’nın insanları; günlük telaşlara, gelecek kaygılarına kapılıp gitmişken, bu en değerli hazineyi çok nadiren hatırlarlardı...

Neyse ki, iyiliğe vakitleri olmasa da, güzelliğe her zaman ayıracak biraz da olsa zamanları vardı. Çünkü güzel, onları içine çekiyordu...

Avon ve *Diyonos* kardeştiler, *Diyonos*’la gezintiye çıkar, *Savaş Gölü*’nü, *Tark Dağları*’nın eteklerini keşfeder, *Senta Krallığı*’nın verimli ovalarında neşeyle koşuşurlardı. Birlikte iyi anlaştıkları söylenebilirdi, ama her kardeş arasında olduğu gibi, kimi zaman birbirlerine darıldıkları da olurdu.

Prenses Avon, kendisine kıyasla daha gerçekçi olan *Diyonos*’a göre çok hayalci bir kızdı. *Diyonos*’a göre *Avon*, dünyanın kötülüklerinden habersizdi. Savaşçı bir kabilenin üyesi olan, ustalarından iyiliğin ve kötülüğün ötesinde bir anlayışta eğitim alan *Diyonos*’a göre kötülük; her zaman bir yerlerde kol gezmekteydi. Sadece, ortaya çıkacağı doğru zamanı bekliyordu o kadar...

Avon ise; düşlere, iyiliğe güveniyor ve kötülüğün olmadığı bir dünyanın mümkün olabileceğine inanıyordu. Kimi zaman saatlerce, geceler boyunca tartıştıkları olurdu. En sonunda *Diyonos*, kardeşinin hayalci düşüncelerinden sıkılır, sinirlenir ve uzaklaşır giderdi...

Diyonos: “Bıktım senin şu hayalciliğinden. *Senta* neden var sanıyorsun, söylesene? Neden tüm hayatımızı iyiliğin ve kötülüğün üzerinde eğitime adanmış? Kötülük, sen yok zannetsen de var!”

Avon: “Hayır, olabilir yani. Ama hep kazanan iyiliğin gücüdür. Kötülük en fazla bir süre yaşayabilir. Savaşçı erdemlerle donatılmış olmamız, mutlaka savaşacağız anlamına gelmez. Yaşam, iyiliklerle dolu!”

Diyonos: “Öyle olduğunu ben de biliyorum; ama dengeli düşünabiliyorum. Neyse sıkıldım ben, yatmaya gidiyorum. Sana iyilik perileriyle tatlı rüyalar. Sabah erkenden kalkıp çalışmam gerekiyor.”

Avon: “İyi geceler tatlı böcek!”

Prenses Avon ise, bir düşler krallığı hayal ederdi. Kardeşiyle aralarında çıkan anlaşmazlıklar yüzünden, o da kendisi gibi düşünen birilerinin, bir dostun ihtiyacını hissederdi içinde.

Bir gün, Diynos'a Kant Dağları'nı görmek istediğini söyledi. Diynos bunu duyduğunda çok öfkelen-di. Ancak güzel prensesin ısrarlarına dayanamadı. O, ne de olsa kardeşi-ydi.

Avon: "Diynos! Bak ne diyeceğim benim güzel, tatlı biricik kardeşim."

"Kim bilir ne isteyeceksin yine. Bu sözleri pek sık duymuyorum tatlı kardeşim!"

"Diyorum ki, sen çok sıkılmışsındır. Pek etrafta dolaştığın keşif yaptığın yok. Senin gibi savaşçı bir kardeşe, keşifler yakışır."

"Hayırdır? Gezintiye mi çıkıyoruz yine? Nereye?"

"Aaa, şey! Çok uzak değil, Kant Dağları'na bakıp dönebiliriz. Hem sana ok yapman için farklı ağaçlar da bulabiliriz belki? Hoşuna gitmez mi? Ne dersin?"

"Anlaşıldı. Delirdin sen iyice!"

Aralarında bir anlaşma yaptılar, sadece dağın eteklerine bakıp geri döneceklerdi; çünkü sadece Kant Dağları değil, O'na oldukça yakın bir yerde bulunan Siberya Dağları da çok tehlikeliydi! Büyüklerin anlattıkları hikâye ve öğütlere bakılırsa, küçük de olsa; Kurt Adam Teodon ya da 2 Başlı Dev Misis gibi diğer yaratıklar-la karşılaşabilme olasılığı vardı. Bu da hiç iyi olmazdı...

Birlikte, yaşlılardan izin alıp Tamir Ovası'nda keşfe çıkacaklarını söylediler. Böylece yaşlılar da onları merak etmeyeceklerdi.

Kant Dağları'nın eteklerine geldiklerinde, dağın doruklarına şöyle bir bakıp, kudretinden ürktüler. Yüksek yamaçları, uzaktan bile görünen tepedeki kar fırtınalarını, biraz daha aşağısında çakan şimşekleri görünce, başka bir dünyanın kapısı aralanmıştı sanki...

Daha yükseklerle çıkmadan, Avon ısrarda bulunsa da, dağın etekleri boyunca ilerlemeye devam ettiler.

Diynos: "Daha yükseklerle çıkamayız. Bu çok tehlikeli... Kimse tırmanamaz bu dağa!"

Avon: "Hadi biraz daha! Biraz daha yükseğe, merak ediyorum, bizim Senta 'da görmediğimiz kim bilir neler var buralarda?"

Yol üzerinde bilmedikleri türden herhangi bir canlıya rastlamadılar. Sadece, Pera'da gördükleri birkaç kuş türü, soğuklara dayanıklı pamuk gibi bedenleriyle beyaz Kant Ayları'ndan gördüler. Dere kenarlarında gezinirken renkli balıkları izlediler. Bu dere ve ırmaklarda sular çok soğuktu. Ara sıra dinlenmek için mola verdiklerinde, bu sudan içip ne kadar lezzetli olduğunu düşünmüşlerdi:

Diyonos: “Suyu yavaş iç, hastalanacaksın.”, diyerek kardeşini uyardı.

“Bir şey olmaz. Çok lezzetli ve tatlı...”

“O ses de ne öyle?”

Tam da bu sırada Kant Dağları’nın güneyinden bir ses işittiler. Bu bir müzik sesiydi. Müziğin sesi, bir tek kişiyi değil bir orkestrayı andırıyordu...

Avon hemen ayağa kalkıp sesin geldiği yöne doğru yöneldi. Birkaç adım koşarak sesin nereden geldiğini duymaya çalıştı. Diyonos, yolculuktan sıkılmış bir halde, müziği kendisi de duymuş olmasına rağmen bunu inkâr etti. Çünkü hayalci kardeşinin bir de Düşler Krallığı’nı keşfe çıkmasını istemiyordu.

Avon: “Diyonos! Diyonos! Sen de duyuyor musun? Bak! Gel!”

Diyonos: “Sevgili kardeşim, emin ol hiçbir şey duymuyorum ve duymak da istemiyorum. Hava kararıyor zaten.”

Zaten, gün batımı yaklaşmıştı ve hava kararmadan Senta’ya dönseler çok daha iyi olacaktı. Avon, kardeşini ikna edemeyeceğini bildiğinden, bu seferlik onunla aynı fikirdeydi. Kurdukları kampı toparlayıp, Senta’ya doğru Kant Dağları’nın eteklerinden yol aldılar.

Senta’ya yaklaştıklarında 2 dolunay da yollarını aydınlatıyor, ayların ışığı; çiçeklere vuruyordu. Çiçeklerin gölgesinde çekirgeler hoplayıp zıplıyordu, uğur böcekleri dans ediyordu... Cırcır böceklerinin sesi, doğanın canlılığını herkese hiç yılmadan hatırlatıyordu. Doğa “Ben buradayım.”, diyordu.

Neyse ki başlarına bir şey gelmeden Senta’ya varabilmişlerdi... Bu gizli yolculuktan kimseye söz etmediler... Güzel bir gün geçirmişlerdi, belli etmekten çekinse de, Diyonos da böyle düşünüyordu.

İlk Görüşte Aşk:

Marangoz Tandini, sakın ama huysuz biriydi. İşine karışılmazsa ondan huzurlusu yoktu. Ama eğer ki O’nu işinden alıkoymaya çalışırsanız, yaptığı her hareket öfkeyle sonuçlanabilirdi. Peter de O’nun bu huyunu öğrenmiş, yıllar geçtikçe buna alışmıştı.

Sürekli çalışan, çalışkan bir adam olmasına rağmen, yemeklerle de arası çok iyiydi. Bu yüzden biraz şişmandı.

Tandini, Peter’e, marangozluğu en ince ayrıntılarına kadar öğretiyordu. Oymacılık, çivilerin dışarıdan görülmeyeceği ustalıkta nasıl çakılabileceği, hatta ahşaptan çivi ve tokmak yapımı,

cila yapımı... Mutfak için oklavalar, merdaneler, tarım için delgiçler, orak sapları, saban gövdeleri... Akla gelmeyecek kadar çeşitli araç, önemli detay ve ustalık vardı marangozlukta.

Bir gün, Tandini ve Peter, parçalarını birleştirdikleri bir sandalyeye beraberce tutkal sürüyorlardı. Sandalyenin bacaklarını gövde kısmına geçirmeleri gerekiyordu ve böylece sandalye tamamlanacaktı.

Tandini, Peter'den, gerekli yerlere tutkal sürmesini istedi. Bacakları sandalyeye geçirirlerken Tandini Peter'e döndü ve şöyle öğütledi:

"Bak Peter! Henüz çok küçüksün...", diyerek bir süre soluklandı. Kocaman göbeği, yorgunlukla nefes alıp verirken bir şişip bir iniyordu.

"Büyüdüğünde dünyaya ve insanlara çok daha farklı bakacaksın. "

"Şu tutkalı görüyor musun?", diye sorarken, sandalyenin bacağına sürdükleri tutkalı Peter'e doğru tutuyordu.

Soruyu sorduktan sonra, elindeki bacağı, gövdeye oturtuverdi:

"Artık görünmüyor değil mi?" ve Peter'e baktı, gözlerini bir süre ayırmadı...

"İşte sevgi de böyle bir sırdır. Tutkal gibidir... Görünmez, ama hepimizi bir arada tutar."

Sözlerini tamamlayınca ahşaptan yapılmış çekici Peter'e uzatarak: "Hadi! Şimdi de sen dene bakalım!", dedi. Peter tüm parçaları nereye yerleştireceğini biliyordu. Doğru bir şekilde sandalyenin parçalarını tamamlamayı başardı. Usta Tandini de, önce sandalyeyi evire çevire incelikle kontrol etti ve Peter'in başını okşayarak, onun başarısına gözlerini gezdirirken:

"Aferin... Aferin oğlum.", diyerek gururlu bir sesle onu takdir etti.

Peter, bir işi başarmanın verdiği sevinçle doldu. Çoğu zaman, tüm günü marangozhanede geçirdi. Tandini'ye gereken yerlerde, küçük işlerinde yardım ederdi. Gün ortasında eve uğrar, ebe Nina'nın ikisi için hazırlamış olduğu yemekleri getirirdi. Yolda eline uzunca bir sopa alıp, sopayı toprağa sürterek oynamayı çok severdi. Sopenin toprak üzerinde yarattığı küçücük kanalları izlemekten zevk alırdı.

Kimi zaman bu sopayı bir atmış gibi hayal eder, üzerine biner ve at koştururdu. Yolda kaplumbağalara rastlar, onlarla konuşur, hayatında ilk kez gördüğü böcekleri izler ve doğanın ne kadar zengin olduğunu düşünürdü. Ters dönmüş kaplumbağaları ayakları üzerine çevirir, içinde iyi bir şeyler yapmanın sevincini duyardı.

Ara sıra, Tandini'den izin ister, akşamları dolaşmaya çıkardı; daha çok Savaş Gölü'nün çevresinde vakit geçirir, ya balık tutar, ya da yumuşak ahşaptan heykeller yapardı. En çok da anne heykeli yapardı. O'nun için "anne" demek, sadece iki bacağı, iki kolu olan bir beden değil, bunun çok ötesindeydi... Bu yüzden, heykellerinde hayal gücünü sınırlamazdı.

Eve geç gelmesi de yasaktı, bu yüzden güneş batmadan önce mutlaka eve dönmüş olması gerekirdi. Tüm aile, erken yatar ve güneşle birlikte uyanırlardı.

Tandini’den övgü aldığı o gün, bunu bir fırsat olarak değerlendirmek istedi ve hem babası, hem de ustası olan Tandini’den yine gezintiye çıkmak için izin istedi.

Ne zamandır aklında olan Düşler Krallığı’na gitmek istiyordu. Yol uzun sürecekti. Dönüşü de hesaba katarsak, en az yarım güne ihtiyaı vardı. Eve geç kalması gerekecekti. Azar işiteceğini biliyordu; ama genellikle sakın ve yaramazlıktan uzak, alışkan bir ocuk olduğu için bu azarı işitmeyi göze alabilmişti.

“Hem insanların kimi zaman şımarıklık etmeye de hakları olmalı...” diye geçirdi içinden.

Kurumuş bitki saplarından kendi ördüğü şapkasını da başına takarak koşar adımlarla uzaklaştı marangozhaneden. Düşler Krallığı’nı ebe Nina’dan duymuştu. Peter’e oraya gitmemesini tembihlemişti Ebe Nina. Bunun nedeni sadece Düşler Krallığı’nın canavarlarla dolu Siberya Dağlarına yakın olması değildi, oraya gitmesinin hiçbir anlamı yoktu O’na göre. Ebe Nina’ya göre; kendini bilmez, boş işlerle uğraşan komik yaratıkların olduğu, gereksiz bir doğası vardı Düşler Krallığı’nın.

Bir ocuğa söylenecek türde sözler değildi bunlar. Hangi ocuk olsa, bu kadar eğlenceli bir diyarda vakit geçirmeyi isterdi! Peter de öyle yaptı. Eğer koşarak giderse, arada bir dinlenebilir ve zamandan kazanabilirdi. Böylece çok geçmeden Düşler Krallığı’na varabildi.

Uzaklardan bir ses geliyordu. Bu ses, bir orkestranın sesine benziyordu. Sesi çok eğlenceli buldu ve geldiği yere doğru koşmaya başladı. Düşler Krallığı’nda bir gl dikenini dahi bulamazdınız. Size zarar getirebilecek ne bir zehirli bitki, ne de kafanızı çarpıp kırabileceğiniz bir kaya parçası. Bu cennet diyar, iyilikten başka hiçbir şeyi içine kabul etmiyormuşçasına güvenliydi.

Koşarken birkaç sincabın onu fark ettiğini gördü. Başının üzerinde farklı türlerde papağanlar uçuşuyordu. Bir ara hızlı koşmasının yarattığı rzgrdan dolayı şapkasını düşürdü. Hemen geri koşup başına tekrar koydu ve koşmaya devam etti. Sesin geldiği yere vardığında gözüne çarpan ilk şey birçok farklı üyeden oluşan bir orkestraydı.

Hatta bir orkestra şefleri bile vardı. Hem de bir kurbağa! Orkestranın diğer yeleri arasında da kurbağalar vardı. Ama keman alan horozu, yan flüt alan papağanı ve ona yardım eden diğerlerini, piyano alan kuşları gördüğünde gözlerine inanamadı. Yaklaştığını gören izleyiciler birkaç kez başlarını çevirip Peter’e baktıktan sonra hiç oralı olmadan dinlemeye devam ettiler.

Sanki müziğe duydukları bir saygı varmış gibiydi. Gzlk takmış bir baykuş, ciddiyle bu eşsiz müziği dinliyor, başıyla ezgiye eşlik ediyor, kafasını bir o tarafa bir bu tarafa sallıyordu. Yanında ondan daha yaşlı bir baykuş daha vardı. Kanatlarıyla, papatya desenlerinden oluşan bir örgü örüyordu.

Peter çok şaşırmış ve sadece coşkun hissediyordu. Rüyasında gördüğü bir panayırda gibiydi. O da müziğe kendisini tam kaptırdığı sırada, bir anda arkasında ona çarpan bir şey hissetti! Çarpmayla birlikte hemen ardından bir çığlık sesi de yükselmişti!

“Ayhh!”

Çığlık, çok kısa sürmüş olsa da, koronun sesini bastırınca müzik durdu ve herkes Peter’e çarpan güzeller güzeli Prenses Avon’a gözlerini dikiverdi. Prenses Avon da şaşkın bir biçimde, kızaran yanaklarını avuçlarıyla örtüp, başını öne eğdi. Çok utanmıştı.

Koro, kısa bir zaman sonra sessizliğini bozdu ve çalmaya devam etti. Avon’un ilk işi Peter’den özür dilemek olmuştu. O da etrafa gözlerini daldırıp müziğe karşı koşarken Peter’i fark edememiş; ancak çarparak durabilmişti.

Avon: “Gerçekten çok özür dilerim. Etrafı seyrediyordum, dalmışım. Seni fark etmedim.”

Peter “Önemi yok.”, diyebilirdi.

İlk aklına gelen, bu kızın ne kadar dalgın ve şaşkın birisi olduğu olabilirdi; ama buna fırsat kalmadı. Peter, artık müziği bile duymuyor, orada öylece dona kalmış ve Avon’un ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Avon, bunu fark etmemiş olsa da kendisine gözlerini dikmiş bu yabancıyı kendine gelmesi için bir soruyla uyandırmayı denedi:

“Müzik ne kadar başarılı değil mi?” diye sordu, ama Peter’den hiçbir yanıt ya da tepki alamıyordu. Sorusunu tekrarladı ama bu kez hafifçe bağırması gerekti:

“Müzik diyorum müzik! Ne kadar da güzel değil mi?”.

Çok yüksek bir sesle bağırırsa etrafı rahatsız edebilirdi. Peter neyse ki kendindeydi artık ve “Evet... Evet, çok güzel gerçekten de...” diyerek karşılık verdi.

Avon, bir hışımla Peter’in elinden tutup “Gel, hadi!” diye bağırıp koşmaya başladı. Peter de düşmesine ramak kala O’na katıldı:

“Dur! Nereye? Hey?”

Avon, Peter’in elini bırakmıştı ama koşmaya devam ediyorlardı. Çok geçmeden gürültülü bir şelalenin manzarasına bakan bir ağacın altında durdular.

Avon, Diyonos’tan da habersiz, merakına yenik düşüp Düşler Krallığı’na, müziğin geldiği yere keşfe çıkmıştı o gün. Yaptığı hiç doğru değildi.

Avon: “Buraya resmen âşık oldum! Harika!”

Peter, Avan’da gördüğü güzellikten ötürü şaşkındı. Önünde, aydınlık masmavi bir gökyüzü uzanıyordu. Çağıldayan şelalenin sesi ayrı coşkulu, köpüklenen su ayrı güzeldi, canlı bir tuval gibiydi her şey. Açık gökyüzünden onlara bakan iki yarım ay da rahatça fark edilebiliyordu.

“Evet, gerçekten de âşık olunası bir yer. Sanki her şey düş gibi. Düşler tarlası gibi bir yer.”, diye lafa koyularak karşılık vermek istedi Peter.

İkisi de müziğin ve doğanın güzelliğinden sarhoş olmuşlardı. Avon nihayet yanındaki genç adamın bir yabancı olduğunu ve henüz tanışmamış olduklarını aklına getirebilmişti:

“Bu arada benim ismim Avon. Yüzün çok tanıdık geliyor, seni daha önce görmüş olabilir miyim?”

Avon incecik sesiyle bunları sorarken Peter gözlerini O’nun okyanus mavisi gözlerine dikmiş, daha önce hiç görmediği ikinci bir Düşler Krallığı keşfetmiş gibi içten içe eriyordu. Hatta dizleri de biraz heyecandan titriyordu. Buna hakkı da vardı hani... Bu kadar güzel bir kadının yanında heyecanlanmamak işten bile değildi:

“Aaa... Şey... Hayır... Adım Peter, yani pek gelmem buralara, ilk kez geliyorum ve seni daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Yani mutlaka hatırlardım görsem...” Peter, ağzından bir şeyler kaçırmış gibi biraz utanıp çekingenleşti ve gözlerini gökyüzüne kaçırdı.

“Pera Krallığındanım ben. Bir marangozun yanında çalışıyorum. İzin almıştım bugün. Buraları görmek için... Uzun zamandır gelmeyi çok istiyordum; ama bir türlü ya cesaret edemiyor ya da hazır hissetmiyordum, ne bileyim işte...”

“Pera Krallığı mı? Aaa, evet biliyorum! Şu insanların cehaleti sevdiği yerler. Büyüklerimiz bazen kendi aralarında konuşurlarken duymuştum.” Avon, bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Peter’i kırmış olabileceğini düşünerek, “Ne yaptım şimdi ben...”, diye geçirdi içinden ve bedenini kaskatı kesip öylece dona kaldı, özür dileyici bakışlarla Peter’den gelecek yanıtı bekliyordu...

Peter, gerçekten de Avon’un bu sözlerinden rahatsız olmuştu. Cahil bir topluluktan gelmiş olmak, gerçeği yansıtır olsa da, genç bir kadının gözünde iyi bir izlenim yaratmayabilirdi. Hem marangoz çırağı olduğunu da düpedüz söyleyivermişti. Marangoz çıraqları da öyle kitaplarla hayatını geçiren insanlar olmazlardı pek. Hele de Peralı ve Kuga Köyü’ndense... Ne diyebileceğini düşündü.

“Evet, haklısın. Bizim oralarda insanlar pek düşünmez ya da kitap okumazlar ama ben çok kitap okurum hatta yazmış olduğum kitaplar da var.”, diye uydurdu.

Avon bunu duyduğunda oldukça şaşırılmış görünüyordu.

“Kitap mı yazdın? Ben de okuyabilir miyim?”

“Aaa, tabii neden olmasın. Başka bir zaman karşılaşırsak sana yazmış olduğum kitaplardan birkaç tane verebilirim.”

Peter’in kitap okumayı sevdiği doğrudu. Evlerinin biraz ilerisinde, çok küçük bir dere ve üzerinde ahşaptan sevimli oval bir köprü vardı. Peter hemen her sabah güneş doğarken bu

köprüye oturur, ayaklarını uzatır ve güneş, ışıklarını kitabın sayfalarına vururken, uzun uzun okurdu.

Bu kitaplar O'na, babasından kalmıştı. Peralılar gerçekten de okumayı ya da düşünmeyi sevmeyen insanlardı. Onlara göre herkes, hayvancılığa ve tarıma vakit ayırmalıydı. Okumak ya da düşünmek boş işlerdi. İnsanların daima maddeye değer vermeleri gerektiğini düşünürlerdi.

Sevgi, aşk ya da düşünceler, onları ancak bir dereceye kadar ikna edebilirdi. Ötesi yoktu...

Zorlu Siberya Dağları ve Ara Form Yaratıklar

Zorlu Siberya Dağları, Lumor Gezegeni'nin cehennemi gibiydi. Bu dağlık arazide her türden bela size musallat olabilirdi. Sizi içine çeken bataklıklar, günler boyu yürüseniz de aşamayacağınız kurak ve çöl araziler, en zehirli bitki ve böceklerin saklı olduğu derin ve uçsuz bucaksız ormanlar bu bölgedeydi. Bununla da kalmazdı, bu dağlarda yaşamını sürdüren ara form yaratıklar vardı. Hepsi de çirkin ve normal dışıydı. Güzellik ya da iyilikten tek bir işaret yoktu. En bilinen ve ün salmış olanları da; Kurt Adam Teodon, 2 Başlı Dev Misis ve Kötü Cadı Agota'ydı.

Agota ölümsüz bir cadıydı. Onu sadece iyilik öldürebilirdi. Baktığı her yerde kötülük görürdü. İyiliğin ne olduğunu tıpkı kör bir göz gibi, algılayamazdı. Sağır bir kulak gibi, duyamazdı ve elleri yokmuş gibi, ona dokunamazdı. Ama kötülük dendiğinde, ustalık O'ndaydı.

Size kötülüğün tarihini yazabilir, düşünceleriyle şeytanları bile korkutabilirdi. O'ndan kaçılmazdı, tıpkı kaderden de kaçılmayacağı gibi...

Yüzyıllar boyu Kötü Kral Layon'un mezarını aradı; ama mezarın olduğu yeri gösteren tek haritanın, Bilge Sies'in mağarasında bulunan, her şeyi yazan kitap *ORORO*'da olduğu söyleniyordu.

Agota, Sies'in yaşadığı yer hakkında söylentiler duymuştu ve O'nun peşindeydi, ama Kant Dağları'na tırmanabilecek bir gücü ya da büyüü yoktu. Yine de bir yolunu bulmakta kararlıydı. Ya bir rehber ya da bir yardımcı, her ne ise mutlaka bir yol bulmak niyetindeydi...

Her zaman kırmızı bir başlık takan bu kötü kadın, kırmızı başlığının ve siyah bir sayanın altında belki de gelmiş geçmiş en çirkin bedeni taşırdı. Burnu tıpkı bir yük zincirinin kancasına benzerdi. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar, dökülmeye hazır yaprakları andırırdı. Kolları bir gökçenin kolları kadar eğri büküydü. Etrafına daima pis bir koku yayardı; çünkü yüzyıllar boyu bir kez olsun bile hiç yıkanmamıştı. Etrafında, iyilik ve güzellik arttıkça, bedeni de o kadar solar, o kadar çok kırışır ve yaşlı bir görünüm alırdı. Etrafında kötülük varsa, bir o kadar güzelleşir, ışıldardı. Sahte de olsa, bu böyleydi...

Şişedeki Gizem

Peter bir gün, yine her zaman yaptığı gibi, gün batımına yakın, biraz vakit geçirmek ve dinlenmek için Savaş Gölü'nün kıyısına gitmişti. Düşler Krallığı'nda karşılaştığı güzel kadından Diyonos'a henüz söz etmemişti. Düşler Krallığı gibi bir yere gitmiş olmaktan da çekiniyordu açıkçası. Belki de tek dostu Diyonos, O'nu küçümser, dalga geçer diye çekiniyordu.

Prenses Avon'la Diyonos'un kardeş olduklarını henüz bilmiyordu. Onları birlikte görmemişti. Diyonos, çoğu kez, yalnız dolaşırdı.

O akşam, Diyonos' un Savaş Gölü'ne gelebileceğini düşünüyordu. O'nun ok atmaktaki hünerinden çok etkilenmişti. Fırsat bulursa, kendisi de okçuluğu öğrenmek istiyordu.

Bir süre, çoğu zaman yaptığı gibi gölün üzerinde taş sektirdikten sonra artık bu saatten sonra Diyonos gelmez diye düşündü. Cebinden küçük bir tahta parçasına sardığı misinasını ve küçük bir çıtaya geçirdiği kancayı çıkardı. Bir sopa bulursa misinayı bağlayıp kendisine bir olta yapacaktı. Ancak bir sopa olmadan da, misinayı parmağına birkaç kez dolayarak onu suya fırlatıp, bu şekilde de balık tutabiliyordu.

Misinasını göle daldırıp tam dikkatini suyun titreyişine vermişken önünden geçen bir ok fark etti. Sadece bir anlığına okun hızlıca akıp giden sesini duyabilmişti ve başını çevirdiğinde okun suya nasıl dalış yaptığını görmüştü.

Bu Diyonos 'un orada olduğunun habercisiydi. Diyonos, yine yüzündeki alaycı gülümsemesiyle Peter'e doğru yaklaşıyordu.

"Merhaba! Eğer bana nasıl balık tutulacağını öğretilsen, belki sana ok atma konusunda birkaç ipucu verebilirim. Tabi o elindeki bir işe yarıyorsa..."

"Hey Diyonos! Seni gördüğüme sevindim. Bir dahaki sefere okla bildirmektense, seslensen iyi olur. Korkabilirdim. Ya yanlışlıkla beni vurursan? Ne cesursun sen!" , dedi ve Diyonos'a gülümseyerek yerden küçük bir taş alıp O'na doğru fırlattı.

"Korku evet! Ben pek korkmam da. Kusura bakma. Bize ustalarımız korkudan çok cesareti öğretiler. Neyse ki çok işe yaradı. Korku ruhu öldürür, hiç duymadın mı?"

"Vay vay vay... Demek korku ruhu öldürür öyle mi? Ne derin sözler bunlar böyle. Senden beklemezdim açıkçası. Yoksa kitaplarıma mı göz gezdirdin...", diyerek gülümsüyordu Peter.

"Kitaplarla aram iyi değildir. Bu yüzden eleştiri de aldım.", derken yayına bir ok daha yerleştirdi Diyonos.

"Bence benim gibi bir Sentalı, ne kadar pratik yaparsa, savaşa da o kadar hazır olur!"

Bunları söylerken, Diyonos, oku yaya öyle yavaşça ve ustaca geriyordu ki, sanki okun ucu, bir katı yağın üzerinde öylece kayıyordu. Bunu yaparken yavaş, sakın, ama kendinden emin ve usta görünüyordu...

Peter okun ucuna bakıyor, Diyonos'un ne yapmaya çalıştığını izliyordu. Diyonos hiçbir şey yapmadı. Derin bir nefes çekip oku sırtında taşıdığı ipliklerden örme ok kesesine geri koydu.

"Neyse, bu oku harcamayalım. Sana ders verirken gerekli olacak. Eee? Balık tutma işine nereden başlıyoruz? Yem olarak ne kullanıyorsun? Şu işi kısa yoldan halletsek, balıkları okla vurmaya denesek?"

Peter, Diyonos'a balık tutmayı öğretti. Diyonos ilk başta beceriksiz olsa da, sonrasında O da bu başarılı öğretmeni sayesinde işin inceliğini kavramıştı. Birkaç denemeden sonra oltasına hemen balıklar takılmaya başlamıştı. Yine tuttukları balıkları, geri bırakıyorlardı.

Diyonos yeterince ilerlediğinde, O da Peter'e okçuluğun inceliklerini anlatmaya başladı:

"Peter bu kadar balıkçılık yeter, şimdi okçuluk zamanı. Al bakalım!", diyerek, yayını ve okunu Peter'e uzattı.

O sırada gölün üzerinden onlara doğru gelen bir şişe fark ettiler. Şişenin içerisinde ince deriden, sarılmış bir kâğıt parçası, bir metin vardı sanki. Diyonos çok merak etmişti ve şişeyi kaldırarak tıpasını çıkardı. İçindeki ince deri kâğıdı açtı. Bu bir doğa metniydi. Peter de merakla başını uzatmış kâğıtta neler olduğuna bakıyordu.

Hayvanların yumurtalarından ve gelişiminden bahsediyordu metinler. Çizimlerle doluydu. Diyonos bir miktar okudu ama okumayı pek de sevmediğinden, çabucak sıkılmıştı.

"Aman, saçmalıklar işte. Ne olduğunu anlamadım. Al senin olsun!" , diyerek kâğıdı hemen Peter'e uzattı ve yayıyla ilgilenmeye geri koyuldu.

Peter ise yazıları çok beğendi, kâğıdı cebine koydu, geceleyin okumaya karar verdi. En kötü ihtimalle ertesi sabah mutlaka okurdu.

Diyonos, vakit ayırıp fark edememiş olsa da, metnin arkasında bir harita vardı aslında ve Peter bunu fark etmişti. Bu haritadaki işaretli yerlerde, neler olduğunu çok merak etmişti.

Haritadaki İşaretler

Peter o gece yatağa girmeden önce, Diyonos'la buldukları şişedeki metni iyice inceledi. Metnin arkasındaki haritada işaretli yerler ve noktalar vardı. Bu yerlere gidip, neler olduğunu çözmeliydi. Belki de gizli bir hazineydi?

Peter, boş zamanlarında, haritadaki işaretleri aramaya koyuldu. Bulduğu metinlerin parçalarını birleştirdiğinde, bir patika işaret ediliyordu ve Kant Dağları'nın doruğunu gösteren

parçalar vardı içerisinde. Kimilerinde kemiklerden, hayvan tüylerinden, yıldızların konumlarından yönler gösterilmişti. Tüm metinleri buldu ve parçaları birleştirdi. Bu yol, bilge Sies' in mağarasını, Çerabil' i gösteren bir haritaydı. Peter için uzun bir yolculuk görünüyordu.

Ya bir araya getirdiği yapbozları öylece bir kenara atacaktı, ya da eyleme geçerek kaderinin peşinden gidecekti. Haritanın sonundaki yolculuk, acaba nereye çıkabilirdi? Neden sıradan bir çocuk gibi, ya da Diyonos gibi, şişedeki metni ya da bulduğu diğerlerini öylece fırlatıp atmamıştı? Bu o hep beklediği, içindeki boşluğu doldurabilecek hayat amacıyla ilgili olabilirdi...

Bir gece, üvey annesi Nina ve üvey babası Tandini kendi aralarında Bilge Sies hakkında konuşurlarken onlara istemeden kulak misafiri olmuştu. Tandini, sürekli Bilge Sies'in gerçeklerden kopmuş bir deli olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Nina ise, konunun kapanması için, eşinin huysuzluğunu da bildiğinden, sesini çıkarmıyor, cevap vermiyordu. Kocasını dinliyor, yemeklerle ve masayla ilgileniyordu.

Peter, Nina'ya yaşadıklarından, haritalardan ve olanlardan bahsetti. Nina, O'nun özel bir çocuk olduğunu biliyordu. Bunu Peter'in küçüklüğünden beri içinde hissediyordu. O'nu yıllarca kaderinden alı koyamazdı. Böyle düşünmüştü.

Diğer çocuklar gibi değildi Peter; akıllı, meraklı ve zekiydi. İçerisinde bir cevher taşıdığı ve kaderin ona bir tür görev yüklediği apaçıktı sanki... Peter'in, ne kadar süreceği tahmin edilebilir olmasa da, uzun bir süreliğine evden uzaklaşması, bu yolculuğa çıkması gerekiyordu.

Kant Dağları'na kimse tırmanamaz, Sies'in yaşadığı yere kimse yaklaşamazdı, ama Peter'in elinde bir harita vardı.

Ebe Nina, kocasına da olanları anlatmak ve Peter için eşinden izin istemek zorundaydı. Huysuz Tandini'yi ikna etmek kolay olmayacaktı.

Bir gece cesaretini topladı ve konuyu kocasına açtı. Marangoz Tandini, ebe Nina'ya göre daha az anlayışlı çıktı. Tandini, Peter'i oğlu gibi seviyordu ama Nina'nın anlattıklarını saçma buluyordu.

“Saçmalık! Tam bir saçmalık! O'na her detayına kadar marangozluğu öğretiyorum. Gerçek bir mesleği olacak. Sen şimdi karşıma geçmiş çocuğu doğaya atalım, hayatını mahvetsin mi diyorsun? Hem de Kant Dağları'na mı gidecek? Ne için? Yüce Bilge Sies'le tanışmak. Saçmalık... Aklınızı kaçırmışsınız siz! Aklınızı!”, diyerek bağırıyor, homurdanıyordu Tandini.

O gece karısıyla kavga ettiler ama Tandini, günler sonra ikna olmuştu. Düşündükçe karısına hak vermişti. Eğer izin vermeyecek olsaydı, Peter ya evden kaçacak ya da ömür boyu O'nu suçlayacak diye düşünmüştü. Ya da belki, kendini suçlu hissedebilirdi; Peter'in, kendi kaderini izlemesine engel olduğu için...

Peter, yolculuk için hazırды. Büyük bir erzak hazırladı ve sırtına yükleyip Kant Dağları'na doğru yola koyuldu... Zorlu bir yolculuk olacaktı bu...

Bilge Sies'le Karşılaşma:

Sies O gün, kalın kürkünün içerisinde, Kant Dağları'nın tepesinden manzarayı izliyordu. Aklından geçenler, geçmişiyile ilgiliydi. Kaderin ona neden bu kadar zorlu bir hayat verdiğini düşünüyor, içten içe öfkeli hissediyordu. Ancak, her zamanki gibi; Sentalıları, Peralıları, şimdiye dek gördüğü kötülükleri düşündüğünde, öfkesi diniyordu. Yine içindeki o bilge huzuru, bedeninin tüm derinlerinde hissediyordu.

Bir ziyaretçi beklemiyordu; ama uzaklardan, dağın eteklerinden O'na doğru yaklaşan bir yolcu fark etti. Bu ânı hayatı boyunca beklemişti belki de... Bu gelen, hep o beklediği çırak olabilirdi... Ama bundan emin olmalıydı.

Bir düşman da olabilirdi, örneğin; *Kötü Cadı Agota* da...

Yolcunun kim olduğunu ayırt edebilmek için Çerabil Mağarası'nın arka kısmında bulunan gizli geçide girdi. Bu geçidi takip ettiğinde, eteklere inen daha dar bir mağaradan, yolcunun geldiği patikaya yaklaşabilirdi. Öyle de yaptı. Bu gelen, *çıraktı*...

Hemen hızlı bir şekilde, geri dönüp biraz da sevinçle, mağaranın ön girişinde bulunan kaya oyuğu basamaklarda yerini aldı. Yolcuyu karşılamak istedi.

Peter'i gördüğünde çok sevinmişti. Yıllardır beklediği öğrencisi, sonunda gelmişti. Üstelik O'nu tanıyordu da. Bu genç adam, tıpkı babasına benziyordu. Peter, mağaraya doğru yaklaşırken, yürüyüşünde bile babasının izleri vardı sanki. Yaklaşıyordu ama yorgunluktan bitkin düşmüş ve tükenmişti...

Peter, elindeki ahşap âsâyı yere sapladı. Birkaç soluk aldı ve dizlerinin üstüne yere çömeldi. Artık başarmıştı. Kant Dağları'nın zirvesindeydi. Bir yandan soluklanıyor, bir yandan uzaktan zor da olsa seçebildiği Bilge Sies'in yüzüne doğru bakıyordu.

"Heeey..." diye bağırdı tüm gücüyle.

Bilge Sies hareketsizce onu izledi, cevap vermiyordu.

Peter tekrar bağırdı:

"Heeey, beni duyuyor musun?" soluk alıp vermesi sıklaşmıştı. Hastalanabilirdi de, yolculuk onu çok yormuştu. Bu kadar yüksek bir dağda doğru nefes alabilmek, belli bir eğitim gerektiriyordu.

Her yorgun savaşçı gibi, hedefine ulaştınca, ancak o zaman ne kadar yorulduğunu anlamış ve mücadeleyi bırakmış görünüyordu Peter.

“İşte! Yolu bunlarla buldum!”, diye bağıırken elindeki haritaları gösteriyordu. “Buraya gelmek istedim, çünkü merak ediyordum! Beni kabul edecek misin? Yiyecek bir şeylerin var mı? Çok acıktım ve susadım.”

Kant Dağları’nda, kopmak üzere duran fırtınanın sesi, Peter’in sesine çarpıyordu...

Sies bir süre hareketsiz bekledikten sonra içeri doğru yöneldi ve Peter’e seslendi:

“İçeri gel evlat.”

İçeride, sürekli taze tuttuğu ateşe, biraz sıcak su koydu Sies. Kuruttuğu çay yapraklarından birkaç tutam alıp içerisine serpti. Şifalı birkaç bitki de ekledi ki, bu bitkilerin özü yorgun Peter’e güç verecekti. Uzun bir yolculuğun ardından bu kadarını hak etmişti.

Bu arada Peter de içeri gelmişti...

“Hoş geldin...”, dedi Sies, kalın ses tonuyla.

“Ben de seni bekliyordum.”

Peter öylece izliyordu, yaşlı bilgeyi... O’nun hakkında Tandini ve Ebe Nina’dan söylentiler duymuştu, fakat ilk kez karşısındaydı... Gerçekten de bir deli miydi Bilge Sies?

“Gel otur, biraz kant çayı iç. Birazdan hazır olacaktır. Yorgun olduğunu görebiliyorum. Hem bedenem hem de zihin olarak yorgunsun.”

Peter, üzerindeki kıyafetlere iyice sarılmış, dışarısına göre daha sıcak bu mağaranın duvarlarını ve neye benzediğini inceliyordu.

Peter: “Evet, teşekkür ederim. Haritaları çözmek de çok kolay olmadı doğrusu. Umarım geldiğime değmiştir.”, derken gülümsüyordu ve ateşin yanına bir hayvan derisinin üzerine oturdu.

Sies: “Oraya oturma, şuraya.”, diyerek ona yer gösterdi.

“O bir lav derisidir. Üzerine yazmak için, oturmak için değil...” diye ekledi.

Lav, Kant Dağları’nın eteklerinde yaşayan, yükseklerde yaşayabilen tek geyik türüydü. Hem çok az bulunurdu, hem de çok değerliydi. Sies, bu hayvanları öldürmez, ancak ölmek üzere olanların derisinden faydalanır ve onları toprağa gömerdi...

Peter: “Haritalarda *ORORO* ismini çok duydum. Sanırım bir kitap. Yani, bir kitaba benziyor. Buraya beni *ORORO* için mi çağırdın? Gerçi çağırmadın, ben gelmek istedim. Yapmam gerekiyormuş gibi hissettim... Söyle misin?”

Bu arada kant çayı da hazırды. Sies, taştan bir kâsenin içerisine biraz çay koydu. Tadına baktı.

“Hmm! Hmm!” diye homurdanıyordu. Tadını anlamaya çalışıyor gibiydi.

Sies: “Seni buraya ben çağırmadım. Kaderin çağırdı evlat.”, dedi ve başka bir kâseye Peter için çay koyup O’na uzattı.

“Hadi, içiver biraz. Konuşuruz. Şimdi dinlenmen gerekiyor.”

Peter çayın tadına baktığında, kant çayının harika özel bir tadı olduğunu düşündü. Sadece bu çay için bile gelebilirdi belki buraya.

“Tadı çok iyi... Ne koydun bunun içine?”

Sies gülümsedi: “Soru sormayı seviyorsun, bu, iyiye işaret.”

Bir süre, hiçbir şey konuşmadan, çayın tadını çıkardılar. Dışarıda, fırtına kopmak üzereydi. Lapa lapa kar yağıyordu. Çay içmek için, oldukça estetik bir mekândı doğrusu.

Peter, ne yapacağını bilemiyor, çayını yudumlarken bir dışarıya bakıyor, bir mağaranın detaylarını gözlemliyor, bir yandan da Bilge Sies’e bakıp onu çözmeye çalışıyordu.

Sies, Peter’e bir hikâye anlattı. Bu hikâyedeki öldürülen adam, Peter’in babasıydı aslında ama Peter bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti, yine de öğrenmesi gerekeni öğrenmişti işte... Bu onun için yeterliydi.

Peter’in babası Higip, aslında bir ressamdı. Fakat resimlerini gizli gizli çizirdi. Çünkü Peralılar, resim yapmak ya da sanatla uğraşmak gibi edimleri, boş; hatta tehlikeli görürlerdi. Ressam Higip, zaman zaman, resim yapmak için Kant Dağları’nın yakınlarına dek Pera’dan uzaklaşırdı. Böylece kimseler görmeden, rahatça sanatını icra edebiliyordu. Sies’le Peter’in babası Higip de, yine böyle bir günde karşılaşmışlardı. Sies, O’nu uzaktan izler, ama hiçbir şey söylemezdi.

Ancak bir gün köyün yaşlılarından biri, Peter’in babasını resim çizerken görmüştü. Sonra da gördüklerini tüm yaşlılar heyetine anlatmıştı. Yaşlılar heyeti, bunu öfkeyle karşıladı ve asice buldu; diğerlerine ders olsun diye, ressam adamı Savaş Gölü’ne bir ayinle ölüme terk ettiler. Kutsal Kayık dedikleri derme çatma bir tekneye onu bağladılar ve kayığı; göle, kendi kaderine saldılar. Amaçları sürgündü; Peter’in babası, Kutsal Kayık’a her yerinden bağlı olduğu için, birkaç gün içerisinde susuzluktan ölmüştü.

Bu olaydan sonra, heyet, kendi içerisinde de sürtüşmeler yaşadı ve dağıldılar. Bu türden sert önlemlerin, cezaların verilmesine karşı çıkan bir grup, idareyi ele almayı başardı. Neyse ki artık Pera’da, resim yapmak, heykeltıraşlık ya da sanatın diğer dallarıyla ilgili olmak, eskisi kadar sert cezalara neden olmuyordu.

Yine de olan, olmuştu. Bu gerçeği Peter’e kimse anlatmamıştı, yaşadığı topraklardan nefret etmesini istememişlerdi. O’na, babasının Savaş Gölü’nde balık avlarken teknesinin battığı ve boğulduğu yalanını uydurdular.

Zaten işin gerçeğini bilen de çok az kişiydi.

Sies, Peter'e *ORORO*'dan bahsetti. Eğer isterse *ORORO*'yu okuma şansını O'na tanıyacaktı; ama bu seçimi kendisi yapmalıydı. Peter küçüklüğünden beri meraklı bir çocuktur. *ORORO*'yu okumak için her şeyi yapmaya hazırdı. Bu kitabı okuduğunda, kendisine bilgelik bahşedilmiş olacaktı; toplumun, insanların bilmediği bilgiler edinecekti. Bu O'na aşktan bile daha çekici gelmişti. Avon ne düşünür, kendisinden soğur mu diye de düşünmeden edemiyordu.

Ancak bu o kadar kolay değildi. Sies, O'na, *ORORO*'yu okuma izni vermek için, Peter'in tamamlaması gereken ödevlerden bahsetti. Zorlu Siberya Dağları'nda yeni bir yolculuğa çıkmalı ve en ürkütücü yaratıkları öldürmesi, alt etmesi gerekiyordu: Kurt Adam Teodon, 2 Başlı Dev Misis ve tabii bir de Kötü Cadı Agota...

Onları nasıl yenebileceğini ve bu yaratıkların hangi noktalarda zayıf olduklarını, Sies O'na öğretecekti; ama işi tamamlaması ve bu kötü ara form yaratıkları öldürmesi gereken Peter'di.

Yalnızca bu şekilde büyük kitap *ORORO*'yu okumasına izin verilecekti. Bu, hem tehlikeli, hem de önemli bir karardı.

Bununla da bitmiyordu. *ORORO*'nun içerisinde ne yazıldığına dair hiçbir ipucu yoktu. Bilge Sies'e defalarca bir ipucu için yalvarmış olmasına rağmen yanıt alamamıştı. Belki de, hoşuna gitmeyen bilgilerle de karşılaşacaktı Peter... Belki yepyeni bir misyon ve hayat boyu devam edecek bir yolculuk olabilirdi bu... Hatta, Prenses Avon'la evlilik hayalleri de kuruyordu Peter. Sıradan bir hayat için kendisini hazır hissetmiyordu, ya da sıra dışı bir hayat için de öyle... Kendisini, tamamlanmış hissetmiyordu.

O yüzden, bu kararı almadan önce iyice düşünmesi gerekiyordu. Bilge Sies, Peter'e düşünmesi için zaman tanıdı ve eğer isterse tekrar gelebileceğini söyledi. O'nu eğitecek ve Siberya Dağları ile yolculuğunda edinmesi gereken eğitimi ona zevkle verecekti.

Peter de düşünmek istiyordu. Zamana ihtiyacı vardı. Sies'le vedalaşarak, Kant Dağları'nın eteklerinden Düşler Krallığı'na doğru yol aldı.

Peter, eve dönmek istemiyordu çünkü bir kez dönerse tekrar ayrılması daha da zor olacaktı. Eve dönebilmesi için tamamlanmış, diğer insanlarınki gibi sıradan bir kadere ihtiyacı vardı.

Düşler Krallığı'na vardığında, Avon'la ilk tanıştıkları ağacın altına, şelalenin önündeki alana gitti. Birkaç gün, Düşler Krallığı'nda, kendini şelalenin sesine verip düşündü. Avon'a da danışmak istiyordu. Aralarında ortaya çıkmış bir aşk olmasa da Avon da Peter'den hoşlanıyordu. Bunu derin bir aşktan çok, seviyeli ama gerçek bir sevgi gibi hissediyordu. Ne dostluktan öteydi ne de ondan biraz az. Bir hayat arkadaşı olarak görüyordu Peter'i.

Avon da o gün, artık yolları iyice tanıdığını söyleyerek, zorlansa da, kardeşi Diyonos'tan izin almıştı ve tek başına Düşler Krallığı'na gelmişti.

Peter'i, tanıştıkları yerde görmeyi umuyordu. İçine doğmuştu sanki bu... Tahmin ettiği gibi de oldu. Peter, şelalenin önündeki ağaca sırtını yaslamış, şelaleye bakarak dalgın dalgın oturuyordu. Etrafta, renkli tavus kuşları geziniyordu.

Peter, Avon'u karşısında görünce çok mutlu olmuştu. Hemen ayaklandı. Başından geçenleri bir bir anlattı...

Avon duyduklarına çok üzülmüştü; çünkü bu çok tehlikeli bir yolculuk olabilirdi Peter için; ama bunu belli etmedi.

"Kaderinin yoluna git..." dedi.

Avon, Peter'e, *ORORO*'yu okuyana ve geri dönene dek onu bekleyeceğine ve hep onu düşüneceğine dair söz verdi.

Peter, Avon'un elini tutup sağ yanağına yavaşça yumuşak bir öpücük kondurdu:

"Geri geleceğim... Söz veriyorum..." ve uzaklaştı...

Tekrardan Kant Dağları'nın doruklarına, Sies'ten eğitim almak için yola koyulmuştu. Kararını vermişti. *ORORO*'yu okuyacak, edindiği bilgelikle, yaşamına kendini daha iyi tanıyarak yön verebilecekti. Aklındaki sorulardan arınacaktı. O kitabın içinde, içindeki boşluğu doldurmak için bir parça olup olmadığını keşfedecekti. Ama evrenin, farklı planları vardı... Bizim planlarımızdan başka, kendine özgü planları...

ORORO'NUN Basamakları

Peter, engebelerle dolu Kant Dağları yolculuğunu bu kez daha kolay tamamlamıştı. Çünkü deneyimliydi ve dinlenme noktalarını, sürelerini daha iyi belirlemişti.

Çerabil Mağarası'na vardığında Sies yine oradaydı. Bir şeyler okumakla meşguldü.

Peter, Sies'in O'nu fark etmediğini düşündü ama öyle değildi. Sies, gözlerini okuduğu kitaptan ayırmadan:

"Kararını sonunda verdin demek. Bence en doğru kararı verdin. Bilgelik, ucuz bir yol değildir; ama Siberya'nın canavarlarını haklarsan, *ORORO*'yu okumaya hak kazanacaksın ve öğrendiklerin sana bir ömür boyu yetecektir."

Peter, Sies'e doğru yaklaştı:

"Bu kararı o kadar da kolay vermiş olduğumu söyleyemem. Yapmam gerektiğini biliyorum. İçimdeki merak duygusunu dindiremiyorum. Bir tür his... Hem bu yolculuğa çıkmam gerektiğini, hem de *ORORO*'nun sırlarını öğrenmem gerektiğini biliyorum."

"Neden? Kendin için mi peki?", diye sordu yaşlı Sies

“Hayır. O da önemli elbette. Ama sanki kendim için değil... Bilemiyorum... Sanki hem Peralılar, hem Sentalılar için, geleceğimizle ilgili herkes için bir şeyler yapabilirim diye hissediyorum. Ama bu istemekle olmuyor... Ne soru, ne cevap, hiçbir şey yok aklımda. *ORORO* ile yüzleşmek istiyorum, tüm sırları bilmek istiyorum...”

“Haklısın evlat. İstemek yetmez. Eyleme de dökmen gerekir...”

“İşte bu yüzden bu tecrübeleri kazanmaya ve bilgeliğe ihtiyacım var. Bana eğitim verebileceğini söylemiştin...”

Sies: “Eğer eğitim almak için hazırsan, ben başlamaya hazırım.” , dedi ve gözlerini okuduğu kitaptan kaldırarak Peter’e doğru baktı.

Peter: “Ben de hazırım Sies, gerçekten hazırım...”

Sies: “Başlayalım öyleyse...”

Bilge Sies, aylar boyu Peter’e ne yapması gerektiğini anlattı. Sadece teorik değil, fiziksel bir eğitim de alıyordu Peter. Soğuk suda nasıl yüzebileceği üzerine, mızrak yapımı, okçuluk, zehirli bitkiler ve panzehirleri, nefesini soğuk havalara karşı nasıl düzenlemesi gerektiğini anlatan nefes eğitimleri, hatta bir insanın yalan söylerken ne tür işaretler verdiği üzerine bile sayısız eğitimden geçti Peter...

En çok da fiziksel olarak kuvvetlenmesini gerektiren su taşıma eğitiminden yorulmuştu. Ama aylar geçtikçe kendini sanki bir kuş kadar hafif hissetmeye başladı. Ayakları ve kolları iyice güçlenmişti. Kendini çok çevik hissediyordu.

Eğitimdeki kadar kolay olmayacaktı karşılaşacakları.

Kurt Adam Teodon’u yenebilmesi için çok hızlı koşabilmeliydi. Çünkü bu yaratık, güçlü ayaklarıyla hızlı koşabilen, uzun kollarıyla yükseklerden rahatlıkla zıplayabilen oldukça çevik bir canavardı. İnce bir ağacı dişleriyle koparabilir ya da köklerinden ayırabilirdi.

Kan kokusunu çok iyi alıyordu. O yüzden Peter, Kurt Adam Teodon’a yaklaşmak istiyorsa, yaralanmamalıydı. Ya da bir yara aldıysa, izini kaybettirmesi çok daha zor olabilirdi. Bu tür olumsuzluklara karşılık, kokulu bitki sirkeleri yapmasını da öğrenmişti Sies ’ten. Yarasına bastırabilir, izini kaybedebilirdi.

Kurt Adam Teodon’un zayıf noktası, uykuydu. Hele ki karnı doymuşsa, kendisine uygun bir yer ayarlayıp, rahat bir uyku çekmeye bayılırdı ve çok derin uyurdu. O’nu alt etmenin en iyi yolu, belki önüne güzel bir av sunmak ve uyumasını beklemektir...

2 Başlı Dev Misis’i alt etmenin tek yolu, O’nu içeriden fethetmektir. Bunun için de bir zehir kullanmak, en akıllıca olanıydı. Çünkü dev cüssesiyle Peter’i eline alıp bir kayalığa fırlatması bile canını almak için yeterli olurdu.

İki başıyla, etrafta neler olduğunu rahatlıkla görebilen keskin gözlere sahipti Misis. Neyse ki, dev cüssesi, gözleri ne kadar keskin olsa da, küçük yaratıkları görebilmesine engel oluyordu. O yüzden, herhangi bir zehir tuzağı kuracak olursa, rahatlıkla saklanabilirdi Peter...

Kötü Cadı Agota, en zorlu olanıydı. Çünkü kılık değiştirebilen bir yaratıktı. Dilerse, Peter'e, tıpkı Avon gibi, ya da Ebe Nina gibi görünebilirdi. O'nun zayıf noktası da, etrafa yaydığı pis kokuydu. Bu kokuyla, bir kez bile yakalanacak olsa, kaçması çok kolay olamazdı. Tabii, kılık değiştirmemişe...

Sies'in Peter'e verdiği eğitimde, bu kötü cadıyı yenmenin en etkili yolu, sihirli kırmızı şapkasını ele geçirmektir. Bu şapka O'nda değilse, büyüleri de bir işe yaramıyordu. En kolay düşman Agota'yıymış gibi görünse de, aralarında en zeki ve bilgili olanı O'ydu. Hele ki büyü yapabilen bir canavarken... Bilge Sies, Peter'i en çok da Agota konusunda uyarmıştı.

Sonunda, eğitimini tamamlayan Peter, okuduğu kitaplarla da artık yaşadığı doğa hakkında daha bilgiliydi. Kendisini, düşmanlarının karşısına çıkmaya hazır hissediyordu.

Bilge Sies'e sarılıp, Kant Dağlarının yamaçlarında gözden kayboldu. *Zorlu Siberya Dağları'na* doğru, yola koyuldu...

Kurt Adam Teodon 'la Karşılaşma

Teodon, ay ışığında, yepyeni avların peşindeydi. Alaca geyikler, urk geyikleri, ay ceylanları, hiçbir masum canlı ondan kaçamazdı. Kocaman dişleriyle ağaçların kalın dallarını bile kolayca kesebilirdi.

Kurt Adam Teodon O gece, *Pamas Ovası'*nın kenarındaki ağaçlık alanda, gecenin sessizliğinde, ürktücü bir sesle nefes alıyordu. Çok acıkmıştı. Normalde küçük avlarla ilgilenmezdi ama birkaç küçük tavşan bile bulsa midesine indirebilirdi. O kadar çok açtı...

Eğer karşılaşacak olurlarsa, Teodon'u aç bir şekilde yakalamak, Peter'in işine gelebilirdi. Böylece Teodon'a nefis bir av sunarak, uyumasını bekleyebilir, hemen sonrasında işini çabucak kolayca bitirebilirdi. Teodon'la birebir karşılaşmak pek akıllıca olmazdı, çünkü O'nun gibi hızla koşabilen çevik bir yaratıktan kaçabilmek neredeyse imkânsızdı.

Bu sırada Peter, sırtına sardığı kalın bir Kant Ayısı kürküyle, Siberya Dağları'nın karlı düzlüklerinde yürüyordu. Hava o kadar soğuktu ve rüzgâr o kadar şiddetliydi ki artık O'nun için oturup ne yapacağını düşünmenin vakti gelmişti. Belinde taşıdığı deri su kabından birkaç yudum aldı ve Siberya'nın karlı düzlüklerinde, *Petiken Bölgesi'*nde, yorgunluktan orada öylece yere yığılıp kaldı.

Petiken Bölgesi, Siberya Dağları'nın en yüksek kesimiydi. Burada sadece Teodon değil, vahşi kurtlar da yaşıyordu. Neyse ki Peter, henüz onlardan birine rast gelmemişti. Teodon bu vahşi

kurtları mideye indirmeye bayılırdı. Bazen, yeterince acıkmışsa tam 4 kurdu birden çiğ çiğ yiyebilirdi. Kurt adamlar yiyeceklerini, pişirmezlerdi...

Peter, yorgunluktan bayılıp kurtlara yem olmamak için bir kamp kurmaya karar verdi. Her ne kadar düzlük bir arazi de olsa, vadinin sağ ve sol yanlarında çam ormanları vardı. Bu ormandan düzgün çam dalları keserek, kendisine küçük bir baraka yapabilir, belki kayalık bir alan da bulursa, rahatça ateş yakıp biraz olsun dinlenebilirdi.

Vadinin çam ormanlarına doğru tırmanmaya başladı. Şanslıydı. Tam da işine yarayacak dallara sahip çam ağaçları gördü. Her zaman yanında taşıdığı, Diyonos'tan hediye olarak aldığı Senta Çakısı'nı çıkartarak, işine yarayabilir gördüğü dalları toplayarak ilerledi.

Yükü ağırlaşınca, hepsini bir yere bırakıp kamp için uygun bir yer aramaya koyuldu. Biraz ileride, yamacı kaplamış kayalık bir alan fark etti. Kestiği dalları buraya taşıdı. Küçük bir ateş yakıp dinlenmeye koyuldu. Etrafta kurtların uluma sesleri duyuluyordu...

Aradan biraz zaman geçmişti ki, kurtların ulumalarının arasına korkunç bir ses karıştı. Peter, bu sesi duyunca irkilmişti. Bir aslanın kükremesiyle bir kurdun ulumasının karışımı gibi gelen, bu güçlü çığlık, Kurt Adam Teodon'un sesinden başkası değildi. Teodon o kadar çok acıkmıştı ki, açlığın verdiği öfkeyle, iki ay ışığının altında deliler gibi öfkeyle uluyordu.

Peter, hemen ateşi söndürdü! Hava karanlık da olsa, güçlü ay ışığının kar üzerine vurmasıyla birlikte, ateşin çıkardığı dumanlar bu yarı aydınlık havada fark edilebilirdi. Erzaklarını ve eşyalarını toplayarak etrafı kolaçan etmeye koyuldu.

Bulunduğu kayalık alan, düzlüklere tepeden bakan bir konumdaydı. Teodon'un sesinden ürken bir kurt sürüsü fark etti düzlükte. Tam 7 tane kurt, Peter'in geldiği yöne doğru hızla koşuyor, Teodon'un sesinden kaçıyorlardı.

Peter'in aklında hemen bir fikir uyandı. Eğer bu kurtlardan bir tanesini avlarsa, Teodon'a bu avla tuzak kurabilirdi. İşin iyi tarafı da, kurt sürüsünün hangi yöne kaçtığını görerek, Teodon'un da hangi yönde olduğunu anlayabilmişti. Ters yönde bir tuzak kurması yeterliydi. Bu fırsat bir daha ele geçmezdi ve çok iyi değerlendirilmeliydi.

Tek problem, bu kadar hızla koşan bir kurt sürüsünden, sadece bir tane kurdu nasıl yakalayabileceğiydi. Eğer bir tanesini avlar ve diğerleri bunu fark ederlerse, hepsi birlikte Peter'e geri saldırabilirdi, bu da işini çok zorlaştırırdı. Belki Teodon'dan kaçıyor oldukları için kaybettikleri dostlarına aldırma-yabilirdi; ama riskliydi...

Hem bu mesafeden kullanabileceği tek silah oktu ve kurt sürüsü de oldukça uzaktaydı. Ne yapabilirim diye düşündü Peter. Böyle anlarda aklının nasıl da hızlı çalıştığını tekrar fark etti. Bulduğu fikir gerçekten de dahiyaneydi!

Tıpkı Savaş Gölü'nde nasıl taş sektiriyorsa, aynı yöntemi karlı düzlükler üzerinde de deneyecekti. Kar tabakası, geldiği yol üzerinde, taşı içine ememeyecek kadar inceydi ve

hayvan izlerinin ezdiği yerler de buz gibi kaygandı. Eğer gerçekten uygun bir taş bulabilir ve onu yeterince uzağa fırlatabilirse, sürünün en gerisinde kalan kurdu kendine çekebilir ve kurt ona saldırmak için yaklaştığında da bir okla onu rahatça vurabilirdi.

Hemen kayalıkların içerisinde; uygun, yassı bir taş aramaya koyuldu. Birkaç adım koşması, aradığı taşlardan birkaç tane bulmasına yetti. Kamptaki eşyalarını öylece bırakıp, taşları cebine koyup düzlüğe doğru koşmaya başladı. Teodon'un ürkütücü ulumasını tekrar duydu.

Soluk soluğa koşarak düzlüğe indiğinde kurt sürüsünün oldukça uzaklaşmış olduğunu gördü ama hala biraz şansı vardı. Arkasına dönüp Teodon'un gelip gelmediğini kontrol etti. Ortam güvenliydi, ölümcül Teodon'un sesi geliyordu ama hala yeterince uzakta olmalıydı.

Peter taşı aldı ve sol koluyla, onu olanca gücüyle fırlattı.

Taş, birkaç sekmeden sonra karların içerisinde kaybolmuştu. Başaramamıştı. Tekrar denedi, ama yine olmadı. Bir kez de sektirmeden atmayı denedi. Kurtlar, içlerindeki korkuyla, Teodon'dan kaçarlarken, kendilerine doğru fırlatılan taşları fark edemiyorlardı bile, sadece kaçıp uzaklaşmaya odaklanmışlardı. Hiç oralı değildiler. Arkalarına bile bakmadan koşuyorlardı...

Peter'in elinde sadece son bir taş kalmıştı. Bu kez mutlaka başarmalıydı. Dağlık araziye tekrar dönüp taş arayacak vakti yoktu!

Sürüde en arkada kalmış kurda iyice odaklandı. Bir gözünü kapatıp, nişan aldı ve taşı tüm gücüyle fırlattı. Bu atış, gerçekten de şimdiye dek yaptığı en iyi atışlardan biriydi!

Taş, aldığı ivmeyle hemen sekivermişti, sekti, sekti, sekti... En arkadaki kurdun tam yanına düşerek ince kar tabakasının içine girdi. Yanına düşen taşı fark eden kurt, geriye dönüp baktığında, uzakta gördüğü şey her neyse, Teodon değildi... Kurt, şaşkındı.

Peter de, kurt arkasını döndüğünde, fark edildiğini anlamıştı. Sevindi ama bu sevinç pek kısa sürdü. Çünkü küçümsediği kurt, artık Peter'e doğru hızla koşmaya başlamıştı. Diğer kurtlar, aradaki mesafeyi iyice açmışlardı ve arkada bıraktıkları sürü üyesinin farkında değillerdi.

Peter, olanca hızıyla bu kez yine kamp alanına doğru koşmaya başladı. Okları ve yayı oradaydı. Arkasından da kurt, onu hızla takip ediyordu. Kurt, Peter'den daha hızlı koşuyordu. Hafif bedeni ona bir avantaj sağlıyordu. Peter ise, kayalıklara doğru kalınlaşan kara tabakasının üzerinde uzun ayakları bata çıka elinden geldiğince hızlı koşmaya çalışıyordu.

Ok ve yayına ulaşmıştı ama kurt da çok hızlıydı ve ikinci bir atışa vakti olmayabilirdi. Neyse ki iyice nişan alabilecek kadar bir mesafe vardı aralarında, kurt yaklaştığında, işini bitirebilirdi.

Atışını yaptı ve kurdu tam kalbinden vurmayı başardı! Tek atışta! Kurt, kalbinden vurulduğu için anında can vermişti. Orada öylece yere yığıldı.

Peter, hemen koşarak sapladığı oku kurdun göğsünden çıkardı. Teodon bu oku kurda saplanmış şekilde görürse bunun bir tuzak olduğunu anlayabilirdi. Ya da en azından, kurdu kimin öldürdüğünü merak edecek ve aramaya koyulacaktı. Bu da Peter'in pek işine gelmezdi doğrusu.

Peter, oku çıkartmış, iki dolunayın ışıklarının altında, kar tabakasını kana bulayan kurdun ölü bedenini düzlüğe doğru çekiyor, Teodon'a avını sunuyordu. Buna bir tuzak demek, daha doğru olurdu. Karlardan hafifçe bir tepecik de yaptı ve bedeni henüz sımsıcak olan kurdu orada bırakarak, çamların arasında saklanabileceği, Teodon'u gözleyebileceği bir yer aramaya koyuldu.

Ateş yaktığı yeri karlarla örttü, geride ipucu bırakmamalıydı. Bu konularda Bilge Sies'ten oldukça iyi bir eğitim almıştı. Diğer erzaklarını ve eşyalarını da toplayıp bir ağacın tepesine çıktı. Bu ağacın üzerinden öldürdüğü kurdun cesedini rahatlıkla görebiliyordu.

Bu sırada, Teodon'un sesi de iyice yakınlaşmıştı. Kocaman bir kükremeye tam da ölmüş kurdun bulunduğu yere doğru koşuyordu. Kan kokusu almıştı. Peter tam o anda, kurdun kanı, kendi üzerine bulaşmış mı diye elbiselerini kontrol etmeye koyuldu. Teodon o kadar iyi koku alıyordu ki, eğer şüphelenirse; Peter'e de bulaşmış birkaç kan damlası varsa, mutlaka bu kokunun da peşinden gidebilirdi.

Peter, bunu önlemek için eşyaları arasından kurutulmuş çam sirkesinden çıkardı. Bu sirke, çam ormanlarından başka hiçbir koku içermiyordu. Bu sirkeyi üzerine sürerse, olası tehlikeden kurtulabilirdi. Öyle de yaptı. Saçlarına, kollarına, üzerindeki elbiselere tüm şişeyi boşalttı. Böylece Teodon, koku yeteneği kuvvetli olsa da, Peter'in izini artık süremezdi.

Gözlerini düzlüğe doğru çevirdiğinde Teodon'un kocaman bedenini ay ışıklarının altında rahatlıkla görebiliyordu. Acıkmış kurt adamın ağzından, salyalar akıyordu. Ölü bir ava, birazdan çekeceği ziyafetin de verdiği mutlulukla; yavaşça, sakın adımlarla yaklaşıyordu. Bir yandan da olayı çözmeye çalışıyor, havayı kokluyordu.

Sürünün ölü kurduna şöyle bir baktı. Etrafını dolaştı. Pençesini kurdun boğazına geçirerek havaya kaldırdı. Altını üstünü taradı. Etrafına biraz göz gezdirdikten sonra da bir anda birkaç parçaya ayırıp, kurdu midesine indirdi. O işini bitirdiğinde diğer kurtların da Teodon'a doğru koştuğunu gördü Peter.

Kurt sürüsü, liderleri önde, Teodon'a saldırmaya karar vermişlerdi. Kurtlar, sürüde geride bıraktıkları dostlarının onlarla devam etmediğini fark etmişlerdi nihayet. Teodon, sevinç ve iştahla onları izliyordu. 3 kurdu daha midesine indirebilirdi, henüz doymamıştı.

6 kurt, Teodon'un etrafını çevirmiş, korkunç dişlerini çıkartmış, köpekler gibi havlıyordu. Teodon'da ise korkudan eser yoktu! Onlarla alay eder gibi kendi etrafında dönüyor, başını bile çevirmeden, bu küçük hayvanların kendisine başkaldırışını izliyordu. Durumdan zevk alır gibi bir hali vardı.

Bu çok normaldi çünkü onlara kıyasla çok güçlüydü.

Peter, sessizce saklandığı yerden olanları izliyordu. Olaylar Peter'in planladığı gibi gelişmemiş olsa da, eğer Teodon bu kurtları da mideye indirirse artık yeterince doyup av aramaktan vazgeçebilirdi. Böylece rahat bir uykuya da çekilebilirdi. Tıpkı Peter'in tam istediği gibi...

İlk önce lider kurt atıldı. Teodon'un boğazını ısırması öylece diğerlerinin de atılmasını bekliyordu. Öyle de oldu, ama Teodon, boğazına saldıran lider kurdu tek eliyle havaya kaldırıp, kendisine sıçrayan diğerlerini de diğer koluyla bir bir yere indirdi!

Saldırdıkları gibi kendilerini yerde bulan kurtlar, aldıkları darbe üzerine eğer bir parça güçleri kalmışsa tekrar atılmayı denediler. Ama Teodon, onlar kendilerini toparlayana kadar lider kurdu çoktan parçalara ayırmış, diğer kurtlara gösteriyordu... Tam bir vahşetti...

Kurtlar saldırıyı bırakmış, ölü liderlerine bakıp havlamaya devam ediyorlardı. Bu bir süre devam etti. Teodon, tüm soğukkanlılığıyla, liderlerini, önlerinde yemeye başladı. Hepsini birden bir anda kaçırmaya başladılar...

Ancak Teodon, lideri yemeyi bırakıp peşlerine düştü ve kurt sürüsünden iki tanesini daha yakalayıp pençeleriyle tek darbede öldürdü.

Peter, izlediği vahşetten kanı donmuş gibi hissetti. Şimdiye dek yaşadıkları, zorluklar içerse de, böyle bir vahşetle hayatında ilk kez karşılaşılıyordu. Kendisini çok kötü hissetti. Yüreğinde, çok derin ve şiddetli bir ağrı duydu. Lumor'un aslında ne kadar vahşet ve kötülük barındırdığına ilk kez tanık oluyordu.

Ama şimdi bunları düşünecek zaman değildi. Hedefine odaklanmalıydı. Şansı da yaver gitmişken, Teodon'u uykusunda yakalayıp öldürmeliydi.

Teodon, yakaladığı kurtları yemekle meşguldü. Hiç acele etmiyor, yiyeceklerinin keyfini çıkartıyordu. Onları bitirdiğinde, geriye dönüp lider kurdu da yedi ve nihayet, karnı tıka basa doymuştu. Şimdi büyük bir ihtimalle, uyumak için kendine güzel bir yer bulmanın peşine düşecekti.

Etrafa gözlerini gezdirip, tıpkı Peter'in de yorulduğunda yaptığı gibi, kayalık alana gözlerini dikti. Sanki Peter'e doğru bakıyordu. Ağaçların arasından O'nu izleyen Peter'i bu mesafeden görebilmesi imkânsızdı. Ancak gözlerinin kendisine doğrultulmuş olması Peter'i korkutmuştu. Peter başını biraz daha gizli bir noktada, yaprakların sık olduğu bir yere uzatarak izlemeye devam etti.

Teodon, kayalıklara doğru yürüyordu. Bu yerleri Peter'den daha iyi bildiği kesindi. Biraz ileride, çamların arasında gözden kayboldu. Büyük ihtimalle yürüdüğü yerde ya bir mağara vardı, ya da hoşuna giden kuytu bir köşe.

Peter, ses çıkartıp O'nu varlığından haberdar etmek istemiyordu. Şimdilik sessizce beklemek en akıllıca olanıydı.

Peter henüz göremiyor olsa da, Teodon; kayaların dibinde, bir uçurumun altında, tam da bedenine göre kuytu bir köşe bulmuştu. Başını yaslayabileceği, kollarını, hatta ayaklarını uzatıp rahat edebileceği, sanki O'nun bedeni için tasarlanmış gibi bir kuytu köşeydi uzandığı yer.

Peter uzun bir süre bekledi; Teodon'un uyuyacağından emindi. Bilge Sies'in notlarında bununla ilgili okuduğu yazılardan emindi. Yeterince beklemiş olduğuna karar verdikten sonra ses çıkartmadan bulunduğu ağaçtan aşağı indi.

Yere indiğinde ilk işi, kendini sağlama almak ve atışa hazır bir oku yaya germek oldu. Okunu yerleştirmiş, yayı germiş ve eşyaları omzunda bağlı, Teodon'un gözden kaybolduğu kaya dibi ağaçlık alana bakıyordu. Eğilmiş, etrafı keşfediyordu. Her tarafına bakınıyor, yüreğindeki korkunun cesaretini kırmasına izin vermeden sessiz ve yavaş adımlarla ilerliyordu.

Biraz ilerledikten sonra eğilip, gördüklerinden emin olmaya çalıştı. Bu, Teodon'du, uyuyordu. Hafif bir horlama sesi bile işitti. Hedefinin en zor kısmını atlatmıştı. Şimdi tek yapacağı iş, Teodon'u işi batırmadan öldürmenin bir yolunu bulmaktı.

Aklına gelen ilk fikir, hızlıca davranıp, bedenindeki özel bölgelere birkaç ok saplamak oldu. İlk önce ayağından vurabilir, böylece uyandığında kendisine saldırmasını biraz olsun yavaşlatabilirdi. Tek bir oku yüreğine de saplayabilirdi. Ama bunun için uygun bir açıda değildi. Bir ağaca tırmanıp, tepeden fırlatabilirdi okunu; fakat bu kadar çok yaklaşmak ses çıkartıp Teodon'u uyandırabilirdi.

Düşündü... Başını göğse kaldırdığında, uçurumun tepesine tırmanabileceğini gördü. Eğer başarır ve uygun bir kaya parçası ya da genişçe bir kütük bulabilirse, uçurumdan tam da Teodon'un uyuyan bedenine bu ağır nesneleri gönderebilirdi. Teodon, belki uyanmadan, hareket bile edemedi ölecekti böylece.

Ancak uçurumun tepesine tırmanmak, ağır bir kaya ya da kütük bulmak çok zaman alacaktı. Hem o kadar ağır bir nesneyi taşımalarını da gerektirecekti.

Yine de şansına güvenmeyi seçti. Sessizce geri adımlarla uzaklaşarak, uçuruma tırmanabileceği kestirme bir yolun peşine düştü.

Kayaları tırmanıyordu, uçurumun tepesinde düzlük bir arazinin olmasını umdu. Sarmaşıklardan yardım aldı. Neyse ki fizik olarak bir uçuruma tırmanabilecek kadar iyi hazırlamıştı kendini. Biraz daha tırmandığında uçurumdan kopmak üzere duran büyük bir kaya gördü. Tam da Teodon'un uyuduğu oyuğun üstündeydi. Peter'i zorlayabilirdi; ama demir mızrağını kullanarak, kopmak üzere olan kayanın kırık yarığına mızrağı sokup, onu yere düşürebilirdi.

Mızrağını çıkartıp, yarığın içine iyice soktu ve tüm bedenini verip onu kayalıktan koparmaya çalıştı. Olmuyordu, çok zorlanıyordu. Bir yandan da aşağı bakıp Teodon'u kontrol ediyordu. Uyanırsa, işler sarpa saracaktı.

Mızrağı biraz daha kendine çekti, böylece daha büyük bir kuvvet uygulayabilecekti. Zorlanırken, bağdırmamak için kendini zor tutuyordu. Dişlerini sıktı ve son bir kuvvetle mızrağı asıldı. Birkaç kütürtü çıktı ve tam o anda Peter'i, çıkan kütürtünün Teodon'u uyandırabileceği endişesi sardı! Bu kez başarısızlık şansı yoktu. Artık o eşiğı geçmişti. Son bir kuvvet daha verdi ve koca kayalık, uçuruma asılı olduğu yarığın da kırılmasıyla yuvarlanmaya başladı.

Birkaç tur atması, yere düşmesine yetti. Kocaman kaya, Teodon'un tam da uyuduğı yere öylece saplanıp kalmıştı. Her şey bir anda gelişti. Teodon, henüz uyanamadan can vermişti.

Peter alınındaki terleri siliyor, soluklanıyordu. Bir kaya parçasına iyice asılıp aşağıya doğru baktı. Gördüğü manzaradan memnundu. Kayanın altında kalmış Teodon'un bedenini görebiliyordu. Pençeleri, uzattığı yerde öylece kalıvermişti. Tam da koca kayanın altında...

Peter, yere oturup, sırtını kayalara verip soluklandı, biraz da su çıkartıp, birkaç yudum aldı... Bulunduğı yerden, manzarayı izliyor, kurtların parçalandığı alana bakıyor ve bu zorlu yolculuğun bir an önce bitmesi için iç çekiyordu adeta...

2 Başlı Dev Misis'le Karşılaşma

2 Başlı Dev Misis, tam bir canavardı. Her iki başında kocaman gözleri, kirli tüyleri, çirkin bir burnu ve kocaman kulakları vardı. Onun en güçlü özelliğı bu 2 başıyla etrafında her olup biteni gözleyebilmektir. Böylece düşmanlarını bir an olsun gözünden kaçırmazdı.

Keskin gözleri en güçlü özelliğı olabilirdi; ama gözlerini kaybettiğinde, artık geriye hantal bir bedenden başka hiçbir güç kalmıyordu. Dev cüssesi ve güçlü kolları ona kuvvet veriyor olsa da, o kadar yavaş hareket ediyordu ki, bu gücünü kullanamıyordu bile...

Doğa, tüm yaratıklara gücünü bağışlarken, güçsüzlüğü de bu şekilde bağışlıyordu aslında. Bir denge vardı. Peter de, bilgeliğın verdiği gücü doğru kullanırsa, bu kuvvetli düşmanı alt edebilirdi. Aklında birkaç plan vardı.

2 Başlı Dev Misis, *Büyük Kanyon*'da yaşıyordu. Bu kanyon, büyük kraterlerin açtığı kızıl dağlık bir araziden ibaretti. Birbirinden gösterişsiz kayalıklar, sivri taşlar, toz olup ufalanmaktan başka kaderinde neredeyse hiçbir şey olmayan kırmızı çakıl taşları... Binlerce mağara vardı bu arazilerde, 2 Başlı Dev Misis'in avlarının saklanabileceğı ve kendilerini güvende hissedebilecekleri tek yerdi buralar... Bu yaratıktan kaçmanın en iyi yolu, ona hiç görünmemektir!

Misis, geniş bir kraterin merkezinde bulunan bir su kuyusu inşa etmişti kendisine. Ara sıra bu kratere uğrar, kuyudan suyunu içir ve yine gözden kaybolur, avlarının peşine düşerdi.

Bu arada Peter, Teodon'u alt ettikten sonra Büyük Kanyon'a doğru ilerliyor, elinde kendi başına çizdiği bir harita ile yol alıyor, kafasında planlar kuruyordu. Acaba Dev Misis'e ne tür tuzaklar kurabilirdi?

Birinci tuzak, tıpkı Teodon'u alt ettiği gibi; Misis'in su içmeye geldiği kuyunun bulunduğu kraterin yükseklerine büyük taşlar yerleştirmekti. Bu büyük taşlar bir kez tetiklendiğinde, diğerlerini de harekete geçirecekti ve onlarca kaya parçası kraterin merkezine, su kuyusuna yuvarlanacak, dev Misis'e güçlü darbeler indirecekti.

İkinci tuzak dev bir yay ve ok mekanizması olacaktı. Erittiği demirlerden bir yay ve çelikten bir ok yapacaktı. Beyaz taşlarla geniş bir çember çizip, okun hedef alacağı yeri işaretleyecekti. Eğer Misis'i bu dev hedef çemberinin içine çekebilirse, devin bu çelik ve süratli oktan kurtuluşu da olmayacaktı.

Üçüncü tuzaksa, hep aklında olan bir zehirdi. Lumor Baldıranı'ndan daha kuvvetli bu zehir, Misis gibi dev bir yaratığı alt etmenin en akıllıca yoluordu. Bu zehri, Misis'in su içmeye geldiği kuyuya kuracaktı. Kuyudan kocaman teknesiyle su çekilirken, zehir de mekanizmanın çalışmasıyla birlikte su teknesine dolacaktı. Böylece Misis'le karşılaşmasına gerek bile kalmadan, düşman kendi kendini öldürecekti.

Peter günlerce yürümüş, Büyük Kanyon'a ve su kuyusunun bulunduğu kratere ulaşmıştı. İlk işi, içerisinde demir ve çelik madenleri barındıran kayalar toplamak oldu. Bu kayaları eritip şekillendirdi. İçlerindeki demir ve çeliği kullanıp, dev bir yay ve uzun bir ok yaptı.

Yere tutturduğu mekanizmanın hedef aldığı bölgeyi, önce gözleriyle işaretledi. Sonra da aşağı inip, işareti görünür kılmak için, tıpkı planladığı gibi beyaz taşlar kullanarak geniş bir hedef çemberi çizdi.

Üçüncü planı olan, kuyunun içerisine kuracağı daha küçük mekanizma için, önce zehri hazırladı. Sonra dikkatle kuyunun içerisine girip, mekanizmanın çalışacağı bir sistem kurdu. Kuyudan su çekildiğinde ve su teknesi belirli bir yüksekliği aştığında, mekanizma harekete geçecek ve zehri doğrudan teknenin içerisine boşaltacaktı.

Son olarak da kraterin etrafına, tepelere, tam 12 tane büyük kaya parçası yerleştirdi. Kayaların hepsi de yan yana, bir çember şeklinde, büyükten küçüğe doğru sıralanıyordu. En büyüğü aşağı doğru tetiklendiğinde, her biri, kendinden daha hafif olan diğer kayayı aşağı çekecekti. Çünkü 12 taş da birbirlerine halatlarla bağlıydılar. Böylece, 12 kayanın hepsi birden, su kuyusuna doğru harekete geçecekti.

Peter, halatların görünmemesi için hepsinin üzerini kum ve toprakla dikkatlice örttü... Artık her şey hazır, şimdi sadece Misis'in susayıp, kuyuya gelmesini beklemesi yeterliydi...

Günler, günler geçmişti...

Nihayet, tam dört Lumor günü geçtikten sonra, Misis çok susamıştı. Peter'in kuyuya hazırladığı tuzaktan habersizdi. Dev adımlarıyla, büyük bir gürültüyle, yerde titreşimler yaratarak kuyuya doğru ilerliyordu.

Peter, bir ses duyar gibi oldu. Kulaklarını kum tabanına birkaç noktaya iyice dayadı. Birbiri ardına gelen gürültülü ayak seslerini duyuyordu. Bu, Misis olmalıydı! İçinde büyük bir cesaret hissediyor olsa da, bu kez, cesaret korkuyla birlikte yol alıyordu içinde.

Daha önce, hayallerinde kolay görünen bu zaferi de kazanıp kazanamayacağının korkusunu yaşıyordu. Artık, çok geçti, hem korkmak hem de zaman kaybetmek için... Düşünecek zaman yoktu. Tüm gücünü Misis'i öldürmeye odaklamalıydı...

Misis gittikçe yaklaşıyordu, ayak sesleri de öyle... Peter, kuyunun bulunduğu kraterin tepesinde, kumların üzerine yatarak gizlenmiş ve düşmanını bekliyordu. Buradan, Misis'in zehrini içmesini izleyecekti. Eğer zehir etkisiz olursa, bu kez diğer tuzakları nasıl çalıştırabileceğini tekrar tekrar gözden geçiriyordu.

İçindeki korkunun yerini, bir savaşçının cesaretle şişmiş damarlarının aldığını hissediyordu

Yeşil kargaların, kırmızı akbabaların ve diğer çirkin sesli kuşların çığlık sesleri yükseliyordu gökyüzünde. Korkup kaçtıklarına göre, Misis iyice yaklaşmış olmalıydı. Sonunda koca devin iki başı, ufuktan belirivermişti. Gün batımını arkasına almış, kuyuya doğru yaklaşıyordu.

Peter, hiç sesini çıkarmadan onu izliyordu.

Misis kuyuya geldiğinde, öylece durup etrafı izledi. Sanki bir şeyler hissetmiş gibiydi. Peter'in içindeki korku daha da arttı. Yoksa bir şekilde yakalanmış mıydı henüz hiç tanışmadığı düşmanına? Yoksa kuyu kenarında fark etmediği bir ipucu mu, bir işaret mi bırakmıştı? Düşünüyordu ama aklına bir şey gelmiyordu.

Misis'in hırıltılı çirkin soluğunu bile duyabiliyordu. 2 başlı çirkin dev, kuyudan suyu çekiverdi, her şey normal görünüyordu. Suyu iyice kokladı ve çok susadığı için olacak, hızlı hızlı tüm koca tekneyi midesine indirdi. Biraz daha su almak için kolunu daldırdı ve bu 2,3 kez tekrar etti. Artık susuzluğunu gidermişti. 2 başını birden gökyüzüne kaldırdı ve rahatlamış hissediyordu. Her yanı tarayan gözleri, Peter'i görmezse, çok iyi olacaktı.

Peter, dikkatlice bekliyordu. O'nu en kolay yoldan alt etmiş olduğunu düşünüyordu. Birkaç dakikaya kalmaz koca cüssenin yere devrilişini izleyecekti. Bunu, dostlarına nasıl anlatacağının hayallerini kurmaya başlamıştı bile...

Ama 2 başlı devin hareketlerinden, zehirlenmeye dair hiçbir işaret yoktu. Sendelemiyordu, başları dönmüyordu. Zehir, etkisini henüz göstermemiş olmalıydı. Vakit geçtikçe Peter de heyecanlanmaya başlamıştı. Neden hiçbir şey olmuyordu? Misis, geri dönüp geldiği yöne doğru devam etmeye koyuldu.

Peter, olanlara anlam veremiyordu. Zehir, işe yaramamış olmalıydı. Misis, kocaman bir geğirti kopardı. Tam da demir okun hazırlandığı beyaz taşlarla örülü hedef bölgesine girmek üzereydi. Peter, kurduğu 12 taşı şimdi harekete geçirse bile, geç olabilirdi. Acele etmeliydi. Ancak, okun tek başına gücü de, Misis'i öldürmeye yetmeyebilirdi. 12 taşı, daha sonraya saklamalıydı.

Yerinden atıldı ve ok mekanizmasına doğru yüzüstü sürünmeye başladı. O süründükçe yerden toz bulutları yükseliyordu. Peter, heyecandan, Misis'in gözlerinin ne kadar keskin olduğunu unutuvermişti.

Misis, kraterin tepesindeki toz bulutunu gördü. İlk önce, sol başındaki gözleri fark etti. Diğer başını da çevirerek bağırdı:

"Kim var orada?", öyle yüksek bir sesle bağırmıştı ki, kulakları sağır edebilirdi.

"O da ne?" diye sorarken Peter'e doğru ilerliyordu. Peter, kanı donmuş gibi hissetti. Korkudan buz kesmişti. Hemen ayağa kalkarak okun tetiğine doğru hızla atladı.

Tam o esnada Misis hedef bölgesinden çıkmış, Peter'e doğru ilerliyordu. Peter, oku fırlatmayı başarmış olsa da, geç kalmıştı. Çünkü Misis toz bulutunu görünce O'na doğru yönelmiş ve okun hedefinden çıkmıştı.

"Seni küçük şey! Gel bakalım böyle.", diyerek hızla koşan Peter'e elini uzattı ve onu bir çırpıda avucunun içine aldı.

2 Başlı Dev Misis, Peter'i yakalamıştı! Artık her şeyin sonu olabilirdi bu. Peter, öleceğini düşündü. Misis, avucunu açarak Peter'i daha yakından görebilmek için O'nu gözlerinin hizasına kadar kaldırıp, gözlerini kırparak baktı. 4 gözünü de Peter'in korku dolu bakışlarına odaklamıştı.

"Hahaha! Hahaha!", diyerek kahkaha atıyordu Misis.

"Demek benimle oyun oynamak istedin öyle mi seni küçük şey!"

Ama birden, sözlerini devam ettirmesine kalmadan, boynunda bir ağrı hissetti. Zehir işe yarıyor olmalıydı. Kocaman dev, diğer eliyle boynunu tutarak acıyla yere çömeldi.

"Neler oluyor bana böyle...", diye sayıklamaya başladı.

Misis kendi canının peşine düşmüş ve dikkati dağılmışken, Peter de bir fırsatını bulup, hemen Misis'in omuzlarına atladı. Oradan dirseklerine doğru koşuyordu.

Misis, hafifçe gıdıklanınca bir başıyla Peter'i izleme aldı. O'nu tekrar yakalamak için atıldı; her iki başı dönüyordu ve zehrin etkisiyle gözleri de iyice şaşlaşmıştı... Eliyle atılırken, Peter'in hızlı bedenini tutturamadı ve kendi kolunu kavrayabildi ancak.

“Aaahhh...”, diye derin bir solukla, bir anda 2 Başlı Dev Misis can vermişti. Yere yığılmak üzereydi. Peter de düşmemek için devin çömeldiği dizlerine kadar koşmuştu. Can veriş andıran sesi duyduktan sonra o da kendini kum zemine öylece bıraktı.

Neyse ki bulunduğu yer çok yüksek değildi. Misis’in gövdesi, üzerine düşmesin diye, kraterin yükseklerine doğru hızla koşuyordu Peter. Gücünün yettiğince koştu ve o şiddetli çarpma sesi de arkasından geldi.

Dev Misis, güm diyerek yere yığıldı! Ağırlığıyla birlikte, yerde çatlaklar açmış, derin bir çökmeye neden olmuştu.

Peter kendini kumların üzerine bırakıp soluklandı. Misis’in cansız bedenini izliyordu. Bir süre kendine gelememi. Kalbi hızla çarpmaya devam ediyordu. Olmuş muydu gerçekten, başarmış mıydı?

Biraz daha izleyip, Misis’in hareket etmediğini görünce, başardığını anlamıştı. Derin bir oh çekerek başını kuma koydu ve gözlerini kapatıp rahatlamaya çalıştı...

Çok zor olmuştu. Neredeyse her şeyi berbat ediyordu... Neyse ki zehir, etkisini göstermişti.

Geriye sadece tek bir düşman kalmıştı. Kötü Cadı Agota! En akıllısı ve en zorlu düşman Agota’ydı; ama başarıları, Peter’i cesaretlendirmişti... Agota için de hazır hissediyordu kendini. Biraz dinlenmesi yetecekti...

Üçüncü Düşman

Peter’in planlarında olmayan bir şey olmuştu. En tehlikeli düşman Agota’ydı çünkü Agota, her şeyi gözler, bilgi toplardı. Lumor Gezegeni’nde olan biten her şeyi, kristal topundan, dilediğinde büyü yaparak izleyebilirdi. Ölümsüzlüğün ona sağladığı en büyük güç de tecrübeydi ve şu öğretiyi çok iyi uygulardı: “Düşmanını tanı!”

Kötü Cadı Agota, aslında Peter’i fark etmiş ve O’nu uzaktan izliyordu. Peter’inse olanlardan haberi yoktu. 2 Başlı Dev Misis, öyle pek konuşmazdı. Misis’in bağıırışı uzaklardan da olsa Agota’nın kulaklarına dek gitmişti. Agota sesi takip edip su kuyusunun bulunduğu Kanyon’a yaklaştığında Peter’i kumlukta dinlenirken gördü.

Hiçbir Peralı ya da insan, bu Zorlu Siberya koşullarının tadına bakmak istemez, hele ki Misis gibi bir devle savaşmayı aklının ucundan bile geçirmezdi.

Agota: “Nasıl olabilir, kim bu yumurcak?”, diye soruyordu kendi kendine. Biraz düşünmesi, bu akıllı cadının olanları çözmesine yetti. Tarihi ve geçmişi çok iyi biliyordu. Nasıl ki bir zamanlar Bilge Sies de bir çıraksa, bu da yeni çıraktan başkası olamazdı. Sies’in git gide yaşlandığı Agota da biliyordu.

“Eğer, bu O yeni çıraksa, öldürecekleri arasında sırada ben varım demektir, ya da Teodon...” Agota Teodon’un ölümünden habersizdi, ancak yakın bir zamanda O’ndan işaret alamayınca O’nun çoktan ölmüş olduğunu da anlayacaktı.

Agota, çöl arazinin üzerinde bir kum tepesinin ardına saklanmış, sinsi planlar kurmanın peşindeydi. Zavallı Peter, son düşmanına bu kadar yaklaşmışken, izlendiğinden habersizdi...

“Eğer bu şapşal yumurcak buralara kadar gelebildiyse ve Misis’i de alt edebilmişse, eğitimini tamamlamış olmalı... Bir şeyler yapmalıyım ama ne?”, diyerek düşünüyordu cadı.

“O halde Kant Dağları’na da tırmanmış olmalı. Eğer mağaraya kadar ulaşabilmişse, Layon’un mezarının yerini de biliyordur...” Aklından, sinsilik akıyordu...

Kötü Cadı Agota, ne yazık ki haklıydı. Peter, eğitim günlerinde, Sies’in mağarası Çerabil’de, kitapların arasında, diğerlerinden farklı bir harita görmüştü. Sanki üzerindeki kırmızı lekeler, kan lekesi idi. Bu harita, Sies’in cadıdan yıllar boyu sakladığı, Layon’un mezarını gösteren bir haritaydı. Layon’un mezarının bulunduğu bölgede, mavi kristal bir taş çizimi vardı. Yanında da kötülüğün işareti, Layon Arması. Bu, Karanlık Orman’da, Layon’un uyuduğu mezarı gösteren bir işaretti.

Kristal mavi taş da, Layon’u uykuda tutan kutsal taşı. Bu taş, iyinin ve kötünün üzerinde bir bilgelik taşırdı içerisinde, gücünü buradan alıyordu ve Layon’u uykuda tutmak da tek görevi, var oluş nedeni ve misyonuydu!

Bu taş, Layon’un alnında geçirilmiş olmasa, Lumor’ da kötülük canlanabilir; ortada ne Pera, ne Senta ne de Düşler Krallığı kalmayabilirdi.

Peter bu haritayı incelediğinde, Sies onun daha önce hiç görmediği kadar öfkelenmişti. Hemen haritayı Peter’in elinden almış: “Bırak onu! Ver bana! *ORORO*’nun sırrına henüz ermeden bunu okuyamazsın. Sormalıydın!”, diyerek azarlamıştı Peter’i.

İşin aslı böyleyken, Sinsi cadı, kötü planını hemen oracıkta kurmuştu bile. Kılık değiştirme büyüsünü kullanarak, Düşler Krallığı’ndan bir canlının kılığına girecekti!

Peter’e, Avon’un çok hasta olduğunu söyleyecekti. O’nu hastalıktan uyandıracak tek ilacın da, ancak Karanlık Orman’da, oyuğunda Layon’un uyuduğu ağacın etrafında bulunan *Pan Çiçeği* olduğu yalanını uyduracaktı.

“Şu lanet orkestranın çirkin kurbağası olabilirim. Her ne kadar iğrenç hissettirse de...”, dedi ve Düşler Krallığı’nın orkestra şefi Çirkin Kere’nin kılığına girdi. Peter’e doğru zıplayarak ilerliyordu...

Peter, Misis’le zorlu savaşının ardından henüz dinlenebilmiş, yanına alması gerektiğini düşündüğü eşyalarını topluyordu. Gökyüzünde birkaç iğrenç kuşun koşuşturmasını seyretti. Ve ardından Agota’nın Çirkin Kere kılığında O’nu çağırdığını işitti.

“Peter! Peter! Sen Peter’sin değil mi? Senta aşkına! Seni bulabildim.”, Agota, Çirkin Kere kılığında, kendine yorgun süsü vermiş, kurbağa bacakları zor tutuyormuşçasına Peter’e doğru soluklanarak yaklaşıyordu.

Peter, Çirkin Kere’yi gördüğünde gözlerine inanamamıştı. Şüphelenmemişti de. Sadece, Düşler Krallığı’nın bu iyilik ve düş dolu canlıları, kendi krallıklarından asla ayrılmazlardı. Pera, ya da güvenli bölge Senta bile onlar için saçma topraklardı. Kendilerini anlatabilecekleri, düşlerin değerini yaşayabilecekleri yerler değildi...

“Sen o kurbağasın! Orkestra şefi!”, Peter, Çirkin Kere’nin bedenini ve yüzünü, çirkinliğinden hemen hatırlayıvermişti. Prenses Avon’la tanıştıkları gün, orkestranın başında O vardı. Hatta Avon kendisine çarptığında, müzik sesi kesildiğinde bir süre göz göze gelmişlerdi...

“Burada ne işin var! Buralar çok tehlikeli, başına bir şey gelmemiş olmasına sevinmen lazım!”, diyerek merakla uyardı O’nu Peter.

“Peter, yalvarırım yardım et! Avon çok hasta!”, diyerek gözünden hafifçe yaşlar çıkardı sinsi Agota.

“Hasta mı? Ne oldu? Nasıl bir hastalık?”

“Agota, dün Düşler Krallığı’na geldi. Ne olduğunu anlamadık. Yolda bir tür zehirli meyve yemiş olmalı. Belki de başka bir nedenden. Sentalı doktorlara da götürdük ama çare bulamadılar. O yüzden her hastalığı iyileştirdiği söylenen *Layon Çiçeği*’nden gerekiyor!”

Peter Layon ismini duyduğunda içini bir korku kapladı. Bu çiçeği, Layon’un mezarını gösteren haritada, mezarın yanında görmüştü.

“Layon Çiçeği mi? O da nedir?” Sies’ten henüz Layon üzerine hiçbir eğitim almamış olan Peter, bilgisizliğine yeniliyordu. Agota’nın ölümsüzlüğü ve bilgi gücü ise, Peter’i alt edecekti. Oysa Peter, konuştuğu kişinin orkestra şefi Çirkin Kere değil de Agota olduğunu bilseydi, işler çok farklı seyredecekti...

“Layon Çiçeği her yerde devadır Peter! Düşler Krallığı’nda bulamadım. Sentalıları da aradılar. Hatta konuşup, Peralılardan da yardım istediler. Ben de hiçbir yerde bulamayınca buralarda arar oldum. Sen buraları çözmüş gibisin, hiç Layon Çiçeği’ne rastladın mı?”

“Hayır, burada yok, O çiçek...”, Peter biraz duraksadı. Bir sırrı açığa veriyormuş gibi hissetti. *ORORO*’yu henüz okumadan, Layon’un mezarını gösteren bir harita ve orada işaret edilen bir çiçek hakkında konuşmasa çok iyi ederdi.

“Evet, o çiçek?”, diye sordu Agota, meraktan kurbağa gözleri dışarı fıskırmıştı.

“Yerini biliyorsun? Söylemelisin yoksa Agota, iyilik güzellik temsilcisi, prenses ölecek!”, diyerek ağlamaya başladı Agota. Peter, eğer ki Sies’in mağarasına ulaşmışsa, Layon Haritası’nı

görmüş olabilirdi, bunu biliyordu. Peter de tam anlamıyla olmasa da, çiçeğin ve mezarın yerini bildiğini açık etmişti bir kere...

“Bunu sana söyleyemem. Bir harita görmüştüm. Layon. Neyse bu seni ilgilendirmez...”, diyerek ne yapması gerektiğini düşünüyordu Peter. Çirkin Kere’ye güvenebilirdi, ortada O’nun kötülüğüne işaret edebilecek hiçbir şey yoktu. Yine de emin olamıyordu.

“Peter, yalvarırım, Avon ölsün mü istiyorsun...”, diye sorup masum bir bakış gönderdi Agota, Peter’in yaşlı gözlerine...”

“Beraber, gidebiliriz, bana çiçeğin yerini göster, birlikte Avon’a gidip O’nu iyileştirebiliriz? Söyle!”

“Seninle gelemem. Siberya’da henüz tamamlanmamış bir görevim var. Ama sana çiçeğin yerini söyleyeceğim. Bana bir söz ver!”

“Tabii, veririm, ne sözüymüş o, tabii ki, benden zarar gelmez. Ben Düşler Krallığı’ndan geliyor, biliyorsun?”

“Çiçeğin bulunduğu bir harita çizeceğim sana. Karanlık Orman’da olmalı. Layon Mezarlığı diye bir yer var, bir ağaç. Çok eski, çok büyük, derin kovuğu olan bir ağaç. O ağacın etrafında Layon Çiçekleri olmalı... O’nu haritada görmüştüm...”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum ama Karanlık Ormanda hep birlikte bahsettiğin yeri arayabiliriz!”

“Hayır! Olmaz! Bu gizli bir bilgi...”, diye atıldı Peter

“Çiçeği sadece sen bul, nerede bulunduğunu da kimseye söyleme. Söz verebilecek misin?”

Agota, Çirkin Kere kılığında şaşırılmış gibi yaptı. “Peki! Söylemem.”

“Tamam, umarım yanlış bir şey yapmıyordumdur...”

Peter kumun üzerine Agota için Layon’un mezarının bulunduğu yeri çizdi.

Agota, halen kılığını koruyor, Peter’in çizdiği haritayı izliyordu.

“Teşekkür ederim Peter! Sen bir meleksin! Ho ho! Avon yaşayacak, Avon yaşayacak!”, diyerek sevinmiş gibi rol yapıyordu. Agota, gerçek yüzünü göstermeden ayrılacaktı Peter’dan. Böylece, O, Layon’u uyandırmaya koşarken, Peter de kendisini Siberya’da aramaya devam edecekti. Hem Peter, O’nun kötü cadı olduğunu anlarsa, hemen Bilge Sies’e koşup işleri karıştırabilirdi de.

Peter: “Önemli değil. Şimdi tüm gücünle koş. Avon’a da O’nu çok sevdiğimi söyle. Şu an az bir görevim kaldı. Tamamladığımda O’nu mutlaka ziyaret edeceğim. Söyle olur mu?”

“Tabii Peter, mutlaka, mutlaka...”, diyerek uzaklaştı Agota, kötülüğe doğru...

Artık, kötülüğün gücü uyanacaktı... Peter ise, her şeyden, yaptığı korkunç hatadan habersiz, Agota'yı, Siberya Dağları'nda aramaya devam etti...

Kötü Kral Layon Uyanıyor

Agota, Peter'den yeterince uzaklaşmış olduğunu düşündüğünde, Çirkin Kere kılığından çıkıp, doğruca Karanlık Orman'ın yolunu tuttu. Hayal ettikleri, aklındaki planlar, hiç de iyi şeyler değildi. Layon'un uyanması demek, kötülüğün gücünün iyiliğin gücüne üstün gelmesi demekti!

Layon, bundan tam 1297 Lumor yılı önce de uyandırılmıştı. O zamanlar, Sentalılar hariç, diğer toplumlardan hiç eser yoktu. Düşler Krallığı'nın da kendi kendini var edebilmiş olması, aslında Sentalıların kötülüğe karşı kurabildikleri zaferdi.

Bu türden savaşlar, Lumor'un tarihini, derinden etkileyen büyük savaşlardı...

Agota, Karanlık Orman'a vardığında, Peter'in O'na çizdiği haritayı düşünerek, Layon Çiçeği'nin bulunduğu yeri aramaya koyuldu. Bu çiçeğin olduğu yerde, Layon'un mezarının olduğunu biliyordu.

Karanlık Orman'ın derinlerinde, o görkemli, yaşlı ağacı gördüğünde, mezarın oralarda bir yerde olabileceğini anlamıştı bile. Tıpkı Peter'in tarif ettiği gibi, Layon Çiçekleri de ağacın etrafında öylece rüzgârla dans ediyordu.

Ağaca yaklaştı ve kocaman derin kovuktan içeri süzüldü. İçerisi, örümcek ağlarından, böceklerden geçilmiyor gibiydi. Ama Agota için bu tür çirkin nesneler, ya da kirli bir ortam, daha çok cenneti andırıyordu O'nun için. O, kötülükle besleniyor, kötülük için yaşıyordu, bu O'nun doğasında vardı.

Örümcek ağlarını yırtıp açarak ilerlediğinde, ahşap duvarı elleriyle parçalamaya başladı. Duvarın ardında bir mezar odası olduğu açıldı. Sonunda, bulmuştu! Artık kötülüğü uyandırabilir ve kötülüğün hükmettiği bir dünyada yaşayabilirdi.

Mezar odasına girdiğinde, Kötü Kral Layon'un uzandığı mermer taşı kaldırdı. Layon, büyük cüssesiyle, orada öylece hareketsizce yatıyordu. Yüzünün üzerinde bir maske vardı. Ölüydü! Tam da alnının ortasına, bir ışık huzmesi vuruyordu, O'nu sonsuz uykuya yatıran, *mavi kristal taşın* bulunduğu yere...

Agota, çirkin gülüşüyle ellerini ovuşturuyor, Layon'un cansız bedenini izliyor ve etrafı kolaçan ediyordu.

“Uyan, uyan kötölüğün efendisi Layon! Uyan ki bu neşeli iğrenç yaratıklar mutluluk nedir bilmesinler bir daha. Uyan...”, derken elini, mavi kristal taşa doğru yaklaştırdı. Ve tutup kendine doğru çekti...

Kristal taş, Kötü Kral Layon’un başından ayrıldığında aradan çok kısa bir süre geçti ki gökyüzünde kocaman bir gürültü koptu!

Sanki Lumor Gezegeni’nin tarihinde, hiç yağmur yağmamıştı da, acıkmış gökyüzü doya doya yağmak istercesine karanlık bulutlarını her yanda toplamıştı. Gökyüzü gitgide kararacaktı...

Şiddetli gökyüzüyle birlikte, Bilge Sies, Çerabil Mağarası’ndan dışarı fırladı. Gözlerini, Kant Dağları’nın yükseklerinden, diğer topraklara çevirdi. Karanlık Orman’a doğru baktı. Bulutlar, ormanın tepesinde yoğunlaşmış, yayılıyordu...

Büyük bir öfkeyle: “Hayır... Olamaz...”, dedi içindeki ses... Nasıl olduğunu henüz bilmiyor olsa da, Layon’un mezarından uyandırılmış olduğunu anlamıştı.

Düşler Krallığı’nın tüm sevimli yaratıkları, korku içinde bir o yana bir bu yana koşuşup kaçışmaya başladılar...

Peralı çiftçiler, gökyüzüne bakıp, tüm işlerini yarıda kesmiş neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı...

Sentalılar’dan ise, bu şiddetli gök gürültüsüne karşılık bir ses işitilecekti. *Savaş Borusu*’nun; cesur, dokunaklı, yılmaz sesi...

Agota kristal mavi taşı, boynundaki bir zincire astı ve Layon’un uyanışını izliyordu. Layon’un mezarının bulunduğu ağaç kovuğu, tıpkı bir doğum saçar gibi tam ortadan ikiye ayrılmış ve genişliyordu.

Layon Çiçekleri kurumaya başlayıp, ateşe dönüştüler. Bütün bir ağaç, kudretini gösterircesine gökyüzüne doğru büyüyordu.

Etrafı toz ve duman kaplamıştı. Mezarın bulunduğu odaya, Lumor’un derinlerinden sıcak, ateşli lavlar dolmaya başladı. Sanki bir yanardağ uyandırılmıştı. Layon’un mermer mezar taşı, bir tahta dönüşüvermişti, üzerinde, kötölüğün efendisi ve koruyucusu Kötü Kral Layon oturuyordu!

“Kim uyandırdı beni bu lanet olası uykudan. Kim uyandırdı kötölüğü?”, diye kükredi, kudretli sesiyle...

Agota, mavi kristal taşı eline almış Layon’u izliyordu.

“Yüce efendimiz, sizi ben uyandırdım! İşte mavi kristal taşınız. İzin verin ben taşıyayım. Büyülerimle O’nu en iyi şekilde koruyacağım. Nerede olsa takip edeceğim.”

“Sen! Sen Agota değil misin? Evet... O’sun. ”

Layon: “Uzun yıllar oldu, binyıllardır uykuda gibiyim! Neler olmuş bu gezegene de böyle... İyilik, güzellik kokusu alıyorum. İğrenç... Berbat... Lanet olası Sentalılar yaşıyorlar mı hala? Kokuları geliyor burunlarıma! ”

“Evet efendim, pis, savaşçı yaratıklar! Hala o aptal meditasyonları yapıp, saçma sapan Senta Tanrılarına inanıyorlar. Senta onları korurmuş...”, diyerek çirkin bir kahkaha attı Agota.

“Sentalılar! Beni bu uykuya gömen zavallılar. İntikamımı alacağım onlardan. Bu kez tüm tahminlerini, ustalıklarını boşa çıkartacağım. Bilmedikleri sürprizler hazırlayacağım o savaşçılara. Hazırlıklı olmaları da yeterli olmayacak, o saçma sapan eğitimleri de... Ölüm kokusu alıyorum. ”

Agota: “Ben de daima hizmetinizde olacağım efendim.”, dedi ve eğildi efendisinin önünde.

Layon: “Teodon nerede? Bana O’nu getir... Kötülüğün gücüyle binlerce kurt adam doğmaya hazır. Onlara liderlik etmeli!”

Agota, Teodon’un ölümünden habersizdi. Ama 2 Başlı Dev Misis’in öldüğünü görmüştü.

“Efendim Teodon’u uzun zamandır görmedim. Ama Peralılar denen bir çiftçi topluluk doğdu sizden sonra. Peter adında genç bir oğlan var, 2 Başlı Dev Misis’i öldürdüğünü gördüm. Nasıl başardı anlamadım; ama gözlerimle gördüm.”

“Ne? 2 Başlı Dev Misis öldü demek? Çok iyi bir hizmetkârdı... *Savaş Merdiveni*’nde O’na ihtiyacımız olabilirdi. O zaman Teodon’un gelmesini bekleyeceğiz. Kanın kokusunu almış olmalı... Birazdan burada olur.”

Agota: “Gelecektir efendim! Sizin kudretiniz O’nu daha da acıktıracaktır. Yıllardır sadece zayıf, çelimsiz diğer kurtlarla ve dağ hayvanlarıyla besleniyor. İnsan kanına susamıştır.”

Layon, tahtında otururken, üzerinde oturduğu mermer taht da altında yanan lavlarla birlikte yükseliyordu. Agota, O’nu yanmaktan koruyan geniş bir taşın üzerine çıkmış Layon’un emirlerini bekliyordu.

Layon: “İntikamım bu kez kalıcı olacak. Bu gezegeni, sonsuza dek karanlığa bulayacağım! Ey Karanlık Orman! Karanlığını göster bana!”, dedi ve yumruklarını sıkıp, kötülüğün gücünü çağırdı. Göğsü, ateş gibi kötülükle yanıyordu ve tam kalbinin bulunduğu yerden alevler fışkırmak üzereydi sanki.

Karanlık Orman’da büyük gürültüler kopuyordu. Layon, krallığının güçlerini uyandırıyor. Yer yarılmaya başladı ve Kurt Adam Teodon’a benzeyen kurt adamlar pençelerini topraktan çıkardılar. Binlerce kurt adamın doğumuydu bu!

Karanlık Orman’ın kuşları, çirkin birer ejderhaya dönüşmeye başladılar. Hepsi de, lavların bulunduğu yere akın edip, ateşten içtiler. İçtikleri ateş, onları bir ejderhaya dönüştürüyordu

ve Karanlık Orman'ın tepesinde bir çember çizip uçmaya başladılar. Tüm dönüşüm tamamlandığında, kötülük tamamen özgür kaldığında, saldıracaklardı; her ne varsa...

Senta Krallığı'nda, savaş konseyi acilen toplanmıştı, savaş borusu çoktan üflenmişti... Bu bir çağrıydı...

Senta Savaşa Hazırlanıyor

Tüm Sentalılar Savaş Gölü'nün kenarında toplandılar. Hazırlıklar başlamıştı. Kötülüğün onlara saldıracağını biliyorlardı. Bu göl konum olarak tüm krallık ve bölgelerin merkezindeydi. Ama artık bir göl değil, savaş alanıydı. Sentalı gençler, aldıkları eğitime uygun olarak belirli gruplar ve sıra halinde gölün etrafını çepeçevre sardılar.

Yaşlı Bilge Sies, Sentalıların savaş konseyine kabul edilmişti. O da, kurdukları konsey çadırının içerisinde, strateji belirlenmesinde Sentalılara yardımcı oluyordu.

Layon'un karanlık gücü, binlerce kurt adam, binlerce ejderha ve daha niceleri demekti. Düşmanın sayısı sürekli olarak artacaktı.

Yapılması gereken, Layon'u tekrar uykuya göndermekti. Sentalılar her ne kadar yetenekli olsalar da, onların gücünün de bir sınırı vardı. O yüzden, bu savaşı kaba kuvvetle değil, ancak bir strateji ile kazanabilirlerdi!

Savaş Borusu üflendiğinde, Peralılar ne olduğuna şaşırıp, tarlalarını terk edip, evlerine gizlendiler. Hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlar, sanki ölümü bekliyorlardı.

Düşler Krallığı ise, tıpkı küçük bir çocuğun ilk kez şiddetle karşılaşp ağlaması gibi, küskündü, içine kapanmış ve yas tutuyordu. Neşenin yerini keder almıştı. Şakaların yerini, somurtan yüzler... Müziklerdeki ezgilerde, sadece yas vardı... Çaresizce beklemekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Savaş Gölü, normalde savaş yapılabilecek bir meydan gibi görünmeyebilirdi. Ancak, adına *Dikili Taşlar* denilen, gölün 16 farklı yerinde, doğal vanalar bulunuyordu. Bu vanalardan akıtılan sular, gölün tamamen çekilmesine ve suyun yer altına akmasına sebebiyet verirdi.

Bu konuda eğitimli ve Dikili Taşlar'dan sorumlu bir grup Sentalı, mekanizmaları harekete geçirdi. Gökyüzündeki karanlığa yakışır bir uğultuyla tüm sular yerin derinlerine çekilmeye başladı.

Sular çekildikçe, savaşçılar da kayıklarına binip, zamandan kazanmak için gölün merkezine doğru hareket ediyorlardı.

Gölün merkezinde, sular örtüsünü kaldırdığında ortaya çıkacak, Senta'nın gizemli *Savaş Merdiveni* vardı. Bu merdiven, aslında göğe doğru hareket edebilen dev bir savaş alanıydı. Düşmanların erişmesini engelleyen bir kale gibi kullanılırdı. Bu kale ne kadar yükselirse düşmanın ona yaklaşması da o kadar zor olurdu. Kalenin üzerindeki savaşçılar da, harp için avantajlı konuma gelirlerdi. En iyi okçular ve mızrakçılar kaleye tırmanır, oradan savaşırdı.

Sentalıların eğitimleri o kadar sistemliyd ki, kalenin hangi köşesinde kaç mızrakçı olacağı, kaleyi kimlerin yükseltip hangi noktalarda duracakları bir bir belirliydi.

Bu sırada, suda çarpan farklı ayak sesleri duyuldu. Yüzlerce ayak sesi, suyun içinde yürüyor ve kurtlar gibi uluyordu. Bunlar, Layon'un uyandırdığı kurt adamlardı! Her biri en az Teodon kadar vahşiydi.

Senta'nın savaş konseyi, Bilge Sies'le toplantısını yaparken, savaş başlamıştı bile. Bir orduyu çağrıştıran ayak seslerini duyan Bilge Sies, başını çevirip bir müddet duraksadı. Ordunun, üzerine düşen görevini şimdilik yerine getireceğini biliyordu.

İlk atış, Sentalı okçulardan geldi, gölün merkezine ilerleyen kurt adamların yüzlercesini vurmaya başladılar. Başlarından, kollarından, bacaklarından onlarca isabet alan bu kurt adamlar, suyun içerisine bir bir yığılmaya başladı.

Bu sırada sular da iyice çekilmişti. Savaş Merdiveni'nin mermer basamakları ve çarkçıları gerektiren gizli demirden kolları, ortaya çıkıyordu.

Savaş Merdiveni'ni harekete geçirmekle sorumlu çarkçı savaşçılar, yerlerini almışlardı! Bu sırada, diğer bir atlı grup da, gölün üzerinden hızla onlara doğru yardıma koşuyordu.

Önlerine çıkan kurt adamları savaş baltaları kullanarak, kılıçtan geçiriyorlardı. Savaş Gölü, yavaş yavaş, kan gölüne dönüşmeye başlamıştı.

Kurt adamların sayıları çok fazlaydı. Çünkü Layon, kötülüğün gücünü kullanarak sürekli yeni kurt adamlar doğuruyordu.

Bu sırada Peter de nihayet olanları fark etmiş, Senta'ya doğru yola çıkmıştı. Neler olduğunu henüz bilmiyordu ama öğrenmesi yakındı. Prenses Avon ise çok korkuyor, Peter'i merak ediyor, bir yandan da olanlara anlam vermeye çalışıyordu.

Hayallerle ve iyi düşüncelerle büyümüş, iyiliğin ve güzelliğin temsili bu prenses, hayatın acımasız şiddetiyle tanışıyordu. Hep o yok zannettiği kötülük, tam manasıyla, gözlerinin önünde somutlaşıyordu...

Ejderha kuşlar, Karanlık Orman'daki uçuş çemberlerini terk edip, Savaş Merdiveni'nin üzerinde dönmeye başladılar. Artık onlar da yerlerini almışlardı. Sayıları yeterince çoğaldığında, bir grup dönüşünü devam ettirip gözlem yapacak, geriye kalanlar da saldırıya geçeceklerdi.

Sentalı mızrak topçuları, top arabalarını gölün etrafına kurmaya başladılar. Bu özel arabalar, birer top değil, demir mızraklar fırlatırdı. O yüzden bu savaşçılara, mızrak topçuları denirdi. Yerlerini alanlar, nişan alıp, Savaş Merdiveni'nin üzerinde uçuşan ejderhalara ilk mızraklarını göndermeye başladılar.

Savaş şiddetleniyordu. Artık, ok yaydan çıkmıştı...

Birkaç kurt adam, bir Sentalı savaşçının etrafını sarmış, ona hep birlikte saldırıyorlardı. Düşmanın sürekli artan sayısı, tıpkı bir arı sürüsü gibi, gölün etrafını saracaktı ve yeterince hızlı davranılmazsa, Savaş Merdiveni bile bu kadar düşmanı alt etmeye yetmeyebilirdi.

Savaş Gölü'nün etrafındaki ormanlık alandan Alev Tutucuları denen Sentalı bir grup çıkageldi. Alev Tutucuları, ejderhalarla savaşmak üzerine eğitilmişlerdi. Çocukluklarından beri ateş ve alev üzerine eğitim almışlardı. Çok küçük yaşlarda ateş üzerinde yürürler, yemek kazanlarını çıplak ellerle tutarlardı.

Hızlıca, Savaş Merdiveni'nin onlar için açılan basamaklarına koştular. Sentalı Savaşçılar tıpkı bir makine gibi disiplinli çalışıyorlar ve savaşıyorlardı. Sanki olacakları önceden bilerek hareket ediyor gibiydiler.

Alev Tutucuları basamaklara geldiklerinde, çarkçılar da kolları çevirmeye başladılar ve Savaş Merdiveni, gökyüzüne, düşmana doğru yükselmeye başladı. Demir gıcirtısını andıran ağır seslerle, dev ıslak merdiven, ejderhalara doğru, Alev Tutucularını da üzerine almış yükseliyordu... Daha merdiven yerini bulmadan birkaç ejderha da saldırıya geçmişti. Ağızlarından, ateşler fışkırıyordu.

Ancak Alev Tutucuları, ejderhalarla savaşmak konusunda çok başarılıydılar. Ne bir ok ya da mızrak, ne de bir kılıç bile kullanmazlardı. Sadece göz ve ağız kısmının ve burun deliklerinin açıkta olduğu özel bir kıyafet giyerlerdi. Düşmanla, çıplak elleriyle savaşıyorlardı!

O sırada, bir Alev Tutucusunu yakmaya çalışan ejderha, kuyruğundan fena halde yakalanmıştı! Sentalı alev tutucusu, onu bir o tarafa bir bu tarafa yerden yere vuruyordu!

Galibiyeti gören diğer ejderhalar da paniğe kapıldılar ve büyük bir grup halinde Savaş Merdiveni'ne doğru alçalıp karşılık verdiler...

Savaş, şiddetini sürdürürken, iki özel adamın, bir şeyler yapmasının vakti çoktan gelmişti!

Peter Uyanıyor

Peter, Diyonos'u arıyordu... Diyonos, konseye sızmanın bir yolunu bulup, yaşlılardan tüm olan bitenleri öğrenmişti. Bilge Sies de oradaydı ve Senta'nın yaşlılarıyla konuşuyorlardı.

Peter, Bilge Sies'in adını verip, konseye mutlaka katılması gerektiğini söyledi. Sentalı nöbetçiler, Sies'e haber verdiler ve böylece O'nu da içeri kabul edebildiler.

Peter; Agota'yı, Dev Misis'i, Çirkin Kere'yi ve tüm olanları anlattı.

Avon, neyse ki sağlıklıydı.

Bir savaş planı gerekiyordu onlara...

Yaşananlardan artık haberdar olan konsey, kendi aralarında konuşurlarken, Peter ve Diyonos, birlikte kendi planlarını yapıyorlardı!

Prenses Avon da onlarlaydı. Peter, Diyonos ve Avon'un kardeş olduklarını o zaman öğrendi. Diyonos, hayalci kardeşini yine tehlikelerden korumak istiyor olsa da, söz dinletemediği açıktı.

Diyonos, savaş konusunda iyi eğitimliydi. Zafere ulaşmanın bir ekip çalışması gerektirdiğini biliyordu. Savaş sürüyor olsa da, savaşın kaynağına kökünden saldırmak en etkili strateji olacaktı!

Bunu düşünerek, Layon'u nasıl tekrar uykuya döndürebileceklerini planlıyorlardı.

Diyonos: "Önce kristal taşı bulmalıyız. Bu işi kökünden halletmenin tek yolu, kristal mavi taşı Layon'un alnına geri geçirmek olacaktır. Ama bu hiç kolay olmayacak. Ne yapabiliriz bir düşünelim..."

Peter: "Ben sana taşı bulman konusunda yardım edebilirim. Senin gibi bir savaşçı olamasam da, 2 Başlı Dev Misis'in ve Teodon'un hakkından geldim, bunu biliyorsun... Hem tüm bu olanlar aslında benim hatam..."

"Öyle düşünmemelisin, şu an üzölmek için vaktimiz yok. Zamanı değil. Zaferimize odaklanmalıyız Peter! Bunu duydun mu? Anladın mı?", diyerek Peter'i uyardı...

Diyonos: "Planımız şöyle olacak. Kristal taşın yerini bulabilmek için ilk önce Layon'un mezarına, Karanlık Orman'a gitmemiz gerekiyor. Bu işi ben yapacağım..."

Prenses Avon: "Hayır! Bu çok tehlikeli, başka bir yolu olmalı, doğru zaman için beklemeliyiz!"

Diyonos: "Doğru zaman diye bir şey yok. Çünkü artık zamanımız yok. Savaş daha da şiddetlenecek. Layon henüz tüm gücünü kullanmış değil. Ama güçlenecekler."

Avon: "Hayır, krallığımız bir savaş krallığı, bunun üstesinden geleceklerdir."

Diyonos: "Yine de işi şansa bırakamayız. Peter! Beni çok iyi dinle, en kısa zamanda dönmeye çalışacağım. Sen Avon'la birlikte Düşler Krallığı'na gitmelisin. Şimdilik orası Savaş Gölü'nden yeterince uzakta ve güvenli! Başınıza bir şey gelsin istemiyorum. Kardeşim sana emanet. Ben sizi orada bulurum. Gidin. Hadi!"

Peter: “Peki ya mavi taşı bulduğunda ne olacak. Tek başına Layon’u alt edemezsin.”

Diyonos: “Bunu ben de bilmiyorum, ama bir yolu olmalı. Harekete geçerse, bir yol açılacaktır. Harekete geçmek zorundayız. Bunu yapmalıyım!”

Avon: “Çok dikkatli ol Diyonos! Lütfen çabuk dön olur mu?”, diyerek kardeşine sarıldı.

Diyonos: “Şimdi sırası değil, çabuk olun, hadi, koşun! Koşun!”, diyerek Peter ve Avon’u Düşler Krallığı’na gönderdi...

*

Diyonos Layon’un doğduğu Karanlık Orman’a vardığında, mezarının üzerinde uçuşan ejderhaları görünce, kendisine küçükken anlatılan tecrübelerin birer masaldan ibaret olmadığını daha iyi anladı.

Yeterince yaklaşması için, Teodon kadar tehlikeli, Layon’un uyandırdığı kurt adamları alt etmesi gerekiyordu. Gökyüzünde dolaşan ejderhalar O’nu fark etmiyorlardı bile. Çünkü onların hedefi, Savaş Gölü’nde kopan asıl muharebeydi.

Diyonos, ağaçların arasında gizlenerek, birkaç kurt adamı oklarıyla vurarak, Layon’un tahtına doğru gittikçe yaklaşıyordu. Yönünü bulması çok kolaydı çünkü karanlığın merkezine ilerlemesi yeterliydi. Hem cadı Agota’nın yaydığı pis kokuyu almaya başlamıştı bile!

Yeterince yaklaştığında, Layon’u, gözlerini kapatmış, tüm bedenini kötülüğe odaklamış bir şekilde buldu. Layon’un bedeni gitgide bir ateş topuna dönüşüyordu. Yüreğinden, lavlar fışkırıyordu!

Kötü Cadı Agota da oradaydı ve daha çok kuşun lavlardan içmesi için onları yönlendiriyordu:

“İçin kuşlarım, için kötülük kuşlarım! Karanlığa için, gücün tadına varın! Kimse önünüzde duramayacak, doğru Savaş Gölü’ne, hadi gidin!”, diyerek bağıırıyordu.

Diyonos, bir okçunun sahip olduğu nişancı gözleriyle, Agota’nın boynunda asılı duran kristal mavi taşı hemen tanıdı. Büyüklerinin anlattığı gibi, capcanlı ve parlak görünüyordu.

Ancak bulunduğu durumda, ne Agota’ya yaklaşabilirdi ne de Layon’a görünüp, henüz daha saldıramadan kaybetmeyi göze alabilirdi. Bir plan yapmalıydı...

Bulunduğu yerde, bu durumda tek başına hiçbir eyleme kalkışamazdı. İhtiyacı olanı almıştı Diyonos, artık kristal taşın nerede olduğunu biliyordu! Bunu Sentallılara da söylediğinde, çok iyi bir iş başarmış olacaktı bile! Konsey, gerekli eyleme bu bilgiyle geçebilirdi.

Geri dönüp daha güvenli bir yerde, hatta yolda da plan yapabileceğini düşündü. En iyisi, geri dönmek ve gördüklerini savaşçı kardeşlerine de anlatmaktı. Ayrıca, Savaş Gölü’nde çarpışan dostları, O’na ihtiyaç duyabilirlerdi.

ZAFER Mİ HÜSRAN MI?

Diyonos, Karanlık Orman'dan dönüp, Savaş Gölü'ne yaklaştığında savaş iyice şiddetlenmiş ve karmaşık bir hal almıştı. Çok geç kalmış gibi hissetti. Savaş Merdiveni, iyice yükseltilmişti.

Kardeşinin ve Peter'in iyi durumda olup olmadıklarından haber almak için, Düşler Krallığı'na daha sonra gidecekti...

Hemen konsey çadırına koştu ve gördüklerini anlattı.

Savaş Konseyi, Diyonos'a, bu önemli bilgi için kendisini onurlandıracaklarına dair söz verdi. Konseyin planları arasında, özel bir birlik gönderip, Agota'dan kristal mavi taşı alıp, Layon'u tekrar uykuya ve karanlığın içine göndermek vardı.

Bu işi yapmak için de *Sentalı Casus Birliği* görevlendirilecekti...

Diyonos, üzerine düşeni yapmış gibi hissederek, Peter ve Avon'u bulmak için Düşler Krallığı'na doğru hızla koşuyordu...

Peter ve Avon'u Kurbağa Kere'nin orkestrasını yönettiği yerde bulacağını biliyordu...

Avon, koşup kardeşine sarılarak "Diyonos! İyisin, dönmüşsün! Oh nihayet..."

Peter: "Diyonos! Dostum, geri geldin!", diyerek peşinden O da sarıldı dostuna.

Diyonos: "Buraya gelmeden önce Savaş Gölü'ne uğradım. Savaş çok şiddetli. Alev topçuları ejderhalarla savaşıyor. Kurt adamların sayısı çok fazla... Bir şeyler yapmalıyız..."

Peter: "Peki neler gördün, şansımız ne oranda, Layon'a ya da Agota'ya ulaşabildin mi?"

"Evet, pek kolay olmadı ama ikisini de gördüm. Agota kötülüğe susamış, ejderhalara ateş içiriyordu. Layon ise tam bir canavar. Ateşe bulanmış gibi. Yüreğinden ateşler fışkırıyordu. Ama kristal taşı gördüm! Agota boynunda taşıyor. O taşı almalıyız, gerisini ben hallederim."

Hemen bir plan yaptılar ve zafer ümidiyle yola koyuldular...

Vardıklarında Agota, geniş bir kazanın içerisinde bir şeyler karıştırıyor ve büyü yapıyordu. Bu büyü, ordularına, yeni savaşçılar eklemek için olmalıydı. Belki 2 Başlı Dev Misis ya da Teodon gibi diğer yaratıklar. Ancak biraz daha baktıklarında, Teodon'un cansız bedeninin yanlarına taşınmış olduğunu fark ettiler. Birkaç kurt adam O'nu buraya kadar zorlu Siberya Dağları'nın oradan getirmiş olmalıydı.

Peter: "Lanet olsun, büyü yapıyor olmalı! Bu Teodon! Onu öldürmüştüm, halen de ölü gibi duruyor."

Agota, karıştırdığı büyü iksirinden Teodon'a içirdi ve Teodon biraz sonra uluyarak canlanıverdi!

Avon, öne atıldı ve koşarak, elinde bir okla Agota'ya doğru bağıırıyordu!

"Hey, sen! Yaşlı cadı! Okumun tadına bakmak ister misin?"

Agota, gördüklerine anlam veremiyordu. Kocaman bir kahkaha attı.

"Seni küçük kız, sen de kimsin? Ne kadar da güzelsin böyle, O hayalci Avon olmalısın sen." Gülmekten konuşamıyordu bile.

"Teodon! Hemen şu böceği bana getir!"

Teodon, Prenses Avon'a doğru koşarken Avon da boş durmayıp okunu Teodon'a fırlatmıştı. Ama hedefini ıskaladı! Teodon, prensesi yakalayıp Agota'nın yanına getirdi.

Layon, tahtında, gözlerini açmış onlara bakıyordu. Ayağa kalktı ve üzerlerine doğru yürüdü. Teodon'un kollarındaki Avon'un etrafında dönüyordu. Birkaç tur attıktan sonra yere indi.

Layon'un gözlerinden ateşler çıkıyordu. Yüreğinin içerisinde lavlardan bir ışık, kötülük için çarpıyordu adeta!

"Sen Sentalısın, kokunu duyabiliyorum. İçindeki iyiliği hissedebiliyorum. Sentalılar!", diye bağırmaya başladı Layon.

"Beni yıllarca bu hapishanede uykuda tuttunuz! Sizinle kaç kez savaştım bilmiyorum! Ama bu kez, Lumor benim olacak! Lumor, sizin hayalciliğinizden bıktı! Hepinizi öldüreceğim! Hepinizi..."

Avon: "Savaşçılarımızı yenemezsin! Seni pislik! Def ol git uyuduğun yere yoksa Senta kılıcının tadına bakmak zorunda kalacaksın!", dedi ve Layon'a doğru tükürdü.

Layon, uzaktaki bir taş parçasına doğru ellerini uzatıp hareket ettirdi ve Avon'a doğru taşı fırlattı. Tam o sırada taş Avon'a çarpacakken Peter araya girdi ve taşla Avon arasına atıldı: "Durun!".

Peter'in çarpmasıyla birlikte ağır taş, kimseye zarar vermeden bir köşeye öylece yuvarlandı!

Peter, yine de aldığı darbeye yerde acılar içindeydi!

Layon: "Neler dönüyor burada? Etrafı arayın!", diyerek Teodon'a işaret verdi. Teodon, başını sallayıp etrafı aramaya koyuldu. Yanında da 5 kurt adam daha vardı.

Agota "Bu Peter, bahsettiğim Peralı marangoz çırağı! Misis'i öldüren buydu işte!"

Peter: "Beni kandırdın! Bana Avon'un hasta olduğunu söylemiştin! Seni yalancı!", diyerek bağıırıyordu Agota'ya.

Layon: “Peter ha? Misis’i öldürdüyse, Bilge Sies’i de tanıyordur. Yoksa hiçbir marangoz çırağı ne Kant Dağları’na tırmanabilir, ne de bir bilgelik eğitimi almadan Siberya ’ya... Çok cesur bir düşman bu düşman...”

Peter: “Bilge Sies’in adını ağzına alma! Sentalıları da! Seni şimdiye dek nasıl karanlığa gömmüşlerse şimdi de gömecekler! Her şeyleri var! Savaş Merdiveni yükseldi bile! Alev Topçuları senin ejderhalarını bir bir öldürüyorlar! Kaybedeceksin! Kaybedeceksin! Senden korkmuyoruz!”

Layon kötülükle dolu gülüşünü kopardı “Öldürüyorlar demek!” Bunu söyledikten sonra avuçlarını sıktı ve ellerini gökyüzüne doğru uzattı. Binlerce Karanlık Orman kuşu, lavların içine dalışa geçti! Bu kez lavlardan içenlerin aksine, tüm bedenlerini lavlara derinlerine gömüyorlardı!

Lavların içerisine dalan kuşlar, sanki balık avlamak için dalışa geçen kuşlar gibiydiler. Aradan bir süre daha geçti ki, lavların derinliklerinden kocaman bir ejderha çıktı! Ejderhayı gören, Agota dâhil herkes, korkudan dilini ısıracaktı neredeyse.

“Gel ATOS, gel ejderham!” diyerek Layon, koca ejderhayı yanına çağırdı.

“Öldürüyorlar demek...”, diyerek ejderhanın başını okşuyordu.

Peter ve Avon, korkmuş bir şekilde Layon’u izliyordu!

Layon koca ejderhanın üzerine bindi.

“Şimdi, o yüce Sentalılarınızı Lumor’un derinliklerine gömmeye gidiyorum! Uç ATOS uç!”

Tam bu esnada bir genç savaşçının sesi duyuldu:

“Peter! Şimdi!”

Bu ses, Diynos’un sesiydi! Peter, sesi duyunca, hemen Agota’nın üzerine atlayıp boynunda taşıdığı mavi kristali tüm gücüyle yere fırlattı. Seken kristal mavi taş tekrar yükselmeye başladı. Taşa vuran bir ok, taşı doğruca Layon’un alnına doğru yöneltti ve tam da Layon’un alnının ortasına çiviledi!

Tekrar alnına geçirilen mavi kristal taşla birlikte, Layon, İyiliğin ve Kötülüğün üzerindeki bu bilge taşla uykuya gömülüyordu!

Agota bağıırıyordu :“Hayır! Çok yaklaşmışım! Sefiller! Böcekler!”

Layon’un ejderhası yanmaya, erimeye başladı ve eskisi gibi bir alev topuna dönüştü.

Teodon, son bir hamleyle tam da Peter’e doğru atılacaktı ki, tam on iki ok birden Teodon’un gözlerine saplandı! Sentalı Casus Birliği, olanlara geç de olsa yetişmişti! Casuslar Birliği ve Diynos’un yaylarından çıkan oklar, Teodon’u ve diğer kurt adamları vuruyordu!

Teodon, kör olan gözleriyle lavların arasına düşüp çırpınmaya başladı. Yanarak can verdi...

Agota, iyilik ve güzellikten nefret ederdi. Peter ve Avon'u birbirlerine sarılmış ve sevgi içinde görünce, gördüklerine dayanamayıp neredeyse bu iyilik ve güzellikten dolayı can çekişir gibi oradan kaçarak uzaklaştı. Bu ölümsüz cadı, ölümsüz olmasaydı, mutlaka o da dersini alacaktı. Ama onun da sırası vardı. Düşlerin Krallığı kurulursa, bu iyilik ve güzellik O'nu öldürmeye yeterdi de artardı bile!

Bu sırada, Savaş Gölü'ndeki muharebe de dinmeye başladı. Çünkü tüm ejderha kuşlar, alev toplarına dönüşüp, oraya buraya yağmaya başladılar. Alev topçuları onları ceplerinde taşıdıkları özel kumlarla bir bir söndürdüler.

Layon'un uyandırdığı kurt adamlar da, ağırlaşp, yere öylece yığıldılar. Kötülüğün gücü çekilince, onların gücü de tükenmişti.

Bilge Sies ve Savaş Konseyi, çadırdan çıkıp gökyüzünü izlediler. Karanlık çekiliyordu. Kuşların cıvıltısı yeniden duyulmaya başlıyordu! Gökyüzü, sanki hiç olmadığı kadar aydınlanmaya başlamıştı!

Savaş Konseyi'nden biri "Casuslar Birliği başarmış olmalı.", dedi. O böyle söylerken Bilge Sies de gizli gizli gülümsüyordu.

Etrafta sevinç çığlıkları kopuyordu...

Düşlerin Krallığı ve *ORORO*'nun Gizemi

Savaş bitmiş, kötü yaratıklar karanlığa, ait oldukları yere dönmüşlerdi.

Peter ve Avon, birbirlerine duydukları sevgiyi herkesin önünde itiraf ettiler.

Olanların tekrar yaşanmaması için, hem Senta Krallığı'nın önde gelenleri, hem de Peralılarla birlikte bir toplantı yapıldı. Düşler Krallığı'ndan Çirkin Kere de toplantıdaydı. Toplantıda, iyiliğin gücünün birleşmesi gerektiği, ortak bir krallık kurulmasının gerektiği söyleniyordu. Herkes anlamsızca haykırıyordu.

Özellikle Peralı cahil köylüler, seslerini hiçbir şeye çıkartmazlarken bu birliktelik ve büyük krallığa ilginç bir şekilde karşı çıkıyorlardı!

Kurulması istenen krallık, gerçek bir Düşler Krallığı'ydı. Ama Peralı çiftçiler, Düşler Krallığı gibi bir fikri komik ve saçma buluyorlardı. Bilge Sies, doğru bir kral seçilirse, Düşler Krallığı'nın kurulabileceğini, tüm krallıkların birleşebileceğini savundu.

Peter'i aday gösterdi; ancak Peter'in kral olabilmek için ilk önce gizli kitap *ORORO*'yu okuması gerekiyordu. Bu kitabı okuyan kişi, düşler krallığını yönetebilecek bilgeliğe de sahip olacaktı.

Peter, bu kitabı okumak için birçok zorluğa katlanmıştı. Hatta içinden O'nu çağıran ses, bu kitap için canını tehlikeye atmasına neden olmuştu, Avon'a duyduğu sevgiye, O'nu kaybetme ihtimaline rağmen yapmıştı bunu.

Heyet, günler süren uzun tartışmalardan sonra, eğer Peter kitabı okumayı kabul ederse, bunun olabileceğini, krallığın kurulabileceğini söylediler. Kimse, her şeyin yazılı olduğu bu kadar bilge bir kitabı okumaya yaklaşmıyordu. Sorumluluk almak istemiyorlardı.

Peter, *ORORO*'yu okuma hakkına sahip olmak için, geçmesi gereken sınavını tamamlamıştı, Agota hariç! Ama Agota'nın boynundan taşı almaktaki cesur davranışı, Bilge Sies'in gözünde sınavı geçmiş olduğu anlamına geliyordu.

Peter, kitabı okumayı kabul etti ve sevinç içinde Düşler Krallığı'nı ilan edip kutladılar!

Krallığın ilan edilmesiyle birlikte, Diynos, Tandini ve Ebe Nina'nın da rızasıyla birlikte, Peter ve güzel prenses Avon, evlendiler. Yıllar sonra biri oğlan biri kız, iki çocukları gelecekte dünyalarına ve Düşler Krallığı'nın varlığını devam ettireceklerdi.

Peralı çiftçiler, Düşler Krallığı'nın ilk temsilcisi Çirkin Kere ve diğer sevimli canlılarla tanıştıklarında, ön yargılarını terk ettiler. Sentalılar, yine, savaşçı eğitimlerine devam ettiler ve görevleri artık krallığı korumaktı. Bu görev, hep babadan oğula geçerek, aileden devam edecekti.

Peter, nihayet, işler planladığı gibi gelişmemiş olsa da, *ORORO*'yu okuyabilecekti. Krallığın ilan edildiği gün, konsey çadırında Peter tek başına kalmak istemiş, kitabı yalnız okuyacağını söylemişti.

Bilge Sies, *ORORO*'yu, olacakları tahmin etmişçesine yanında getirmişti ve çadıra kitabı kendisi getirdi. Peter tek başına, Sies'i ve *ORORO*'yu bekliyordu.

Sies: "Nihayet evlat! O peşinden koştuğun kitabı, kendine yol ayrımı gördüğün bilgeliği, okuyabileceksin."

Peter: "Nihayet Bilge Sies! Ben olayların bu şekilde gelişeceğini tahmin etmemiştim. *ORORO*'yu okumak isteme nedenim, öğreneceklerimle, kaderime doğru bir yön çizmekti. Bu şekilde, sıradan ya da her neyse, nasıl bir hayat kuracağımı daha net belirleyecektim. Ama şu olanlara bak! Kral oldum, hem de hiç beklemediğim bir şekilde."

Sies: "Biz planlar yapsak da, kaderimizi düşüncelerimizle, eylemlerimizle tayin etmeye kaksak da, yaşadıklarınla görmüş oldun ki, hepimiz bir bütünün parçasıyız. Sadece bizim kararlarımız değil, bütünlüğün kararları da etkiliyor yolumuzu..."

Peter: "Beni en çok, bu savaşa neden olmak üzmüştü. Ama neyse ki her şeyi toparlayabildim. Eline ne geçti dersen, artık tüm krallıklar birleşti. Keşke böyle olmasaydı. Bu kötülükleri yaşamıyaydık, her zaman iyilik için mutlaka bir kötülük mü olması gerekiyor? Kral Layon

uyanmasaydı, tüm bu savaşı yaşamısaydık, yine de krallıklar birleşebilirdi. Layon hiç uyanmazdı... Hep böyle olmak zorunda mı?”

Sies: “Az önce de dediğim gibi, bütünlüğün verdiği bir karar bu. Sen bütünlüğü etkilemek istemesen bile, bu da mümkün değil. İnsanlar hayatı yaşarken her an bir şeyler yaratıyordur aslında. İyilik ya da kötülük, güzellik ya da çirkinlik, bundan kimse kaçamaz. Sadece kaçtığını zanneder. Sen, kaçmadın. Merakından, yolunu keşfetmekten, kaderini sorgulamaktan kaçmadın. Zaten çıraklığı da bu şekilde hak etmiştin. Hepsi kendi kararlarıyla, seçimleriyle oldu. Ne sen, ne de ben, yine bütünlük; bizlerin de parçası olduğumuz o bütünlük karar verdi yaşadıklarımıza...”

Peter: “Anlıyorum. Kitabı okurken, sen de beni yalnız bırakabilir misin lütfen? *ORORO*’nun gizemiyle tek başıma yüzleşmek istiyorum. Kim bilir daha neler öğreneceğim O’nu okuduğumda...”

Sies, gülümsüyordu.

“Tabii! Al, işte *ORORO*, işe sen! Artık baş başasınız. Sizi yalnız bırakayım...”

Sies, tüm sırların içerisinde yazılı olduğu söylenen kitabı Peter’in masasına bıraktı ve çadırdan ayrıldı.

Peter, terlemişti. Karşısında, o yüce kitap, okunmayı bekliyordu. Önce birkaç saat bekledi. Heyecanının yatışmasını istiyordu. O kadar zorluğa, bu kitap için katlanması kolaydı; ama iş O’nu okumaya geldiğinde, hiç tahmin etmediği bir şekilde korkuyordu. Bilmekten korkuyordu...

Sonunda cesaretini topladı ve *ORORO*’nun sayfalarını araladı...

Her sayfasını bir bir saatlerce inceledi. Kokladı, evirdi, çevirdi...

ORORO’da hiçbir şey yazmıyordu!!!

Sırlar, gizem diye bir şey yoktu... Her şey olduğu gibi, apaçık ortadaydı ve hepsi bizim kararlarımızla oluyordu... *ORORO*’nun sırrı da, buydu işte... Hiçbir sırrın olmayışı...

-SON-
